

de

ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip



DE VOLGENDE DUITSE KANSELIER?
KANDIDAAT STRAUSS PRAAT MET
DE HEER ARMSTRONG

de
ECHE WAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

12e jaargang No. 9

november 1979

ARTIKELLEN

Deel 7: Zeven bewijzen van Gods ware kerk	2
Franz Josef Strauss dingt naar het kanselierschap	4
Otto von Habsburg — Europa's „Man van het ogenblik”	7
Waarom zoveel kerkgenootschappen?	11
„Zoals hij gebekt is”	14
De Britten verlaten Malta — zal Rusland hen opvolgen?	16
De wereld van morgen	21

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
In het kort	10

BIJ ONZE OMSLAG

Franz Josef Strauss die begin juli j.1. tot kandidaat voor het kanselierschap werd benoemd in de Westduitse verkiezingen van volgend jaar is geen onbekende voor de lezers van ons blad. *De Echte Waarheid* heeft regelmatig over de grillige carrière van Strauss geschreven en erop gewezen dat hij uiteindelijk een macht zou worden met wie gerekend zou moeten worden in de Europese aangelegenheden. In april 1970 bezocht de heer Strauss de campus van Ambassador College in Pasadena, Californië. Daar ontmoette hij Herbert W. Armstrong die u rechts op de omslagfoto ziet. Als u meer wilt weten over de kandidatuur van de heer Strauss en de betekenis ervan, lees dan het artikel op pagina 4 van deze uitgave.

Alfred Hennig

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor de *Plain Truth* schrijf naar:

• *Europa India, Afrika:* P.O. Box 111, St. Albans, Herts., AL2 2EG, Engeland

- *Verenigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika:* P.O. Box 1060, Johannesburg
- *Filippijnen:* P.O. Box 2603, Manila 2801
- *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico
- *West-Indië:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek. No 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland. Antwerpen, No. 721 5205043 11. *Nederland:* Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College. Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. © 1979 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Hoofdredacteur: HERBERT W. ARMSTRONG

Chef-redacteuren: Jon Hill, Herman L. Hoeh, Raymond F. McNair, Roderick C. Meredith

Redacteur vormgeving: Brian W. Knowles

Adj.-redacteur vormgeving: John R. Schroeder

Kernredactie: Lawson C. Briggs, Robert A. Ginskey, Richard H. Sedliacik

Redactiemedewerkers: Elbert Atlas, Charles V. Dorothy, Lester L. Grabbe, Robert C. Smith

Medewerkers: Pamela Antion, Linda Martens, Janet Schroeder

Kopijredacteur: Peter Moore, Clayton Steep

Hoofd nieuwsbureau: Gene H. Hogberg

Nieuwsbureau medewerkers: Janet Abbot, Jeff Calkins, Werner Jebens, Donald D. Schroeder, Keith Stump

Art Director: Greg S. Smith

Grafische verzorging: Ronald Grove

Fotografische verzorging: Warren Watson (chef), Charles Buschmann, Joyce Hedlund, Alfred Hennig

Fotoarchief: Alan Leiter

Hoofd distributie en produktie: Roger G. Lippross; *Distributie:* Boyd Leeson; *Produktie:* Ron Taylor; *Eindcoördinator uitgeverij:* Syd Attenborough; *Coördinator internationale edities:* Val Brown; *Medewerker:* Carol Riemen

Administrateur: Stanley R. Rader

Internationale edities:

Nederlands: Bram de Bree

Duits: John B. Karlson

Engels (Groot-Brittannië): Peter Butler

Frans: Dibar K. Apartian

Spaans: Ralph D. Levy

Kantoren: *Auckland,* Nieuw Zeeland: Robert Morton; *Bonn,* West-Duitsland: Frank Schnee; *St. Albans,* Engeland: Frank Brown; *Burleigh Heads,* Australië: Dean Wilson; *Genève,* Zwitserland: Bernard Andrist; *Johannesburg,* Zuid-Afrika: Roy McCarthy; *Manila,* Filippijnen: Colin Adair; *Utrecht,* Nederland: Bram de Bree; *Vancouver,* B.C. Canada: Leslie McCullough; *Mexico City,* Mexico: Thomas Turk



Persoonlijk van...

NU MOET WORDEN VERTELD: HOE DE WORLDWIDE CHURCH OF GOD BEGON

Thans moet het worden verteld: het ware verhaal hoe Jezus Christus zijn dienaar reeds lang tevoren voorbereidde, hem toen in armoede en honger riep en het verhaal over de strijd om dit tijdperk van Gods Kerk op te richten, onder grote financiële zorgen en met louter levend geloof.

Als jongeman had ik veel succes in het reclamevak en ik was nog in de twintig toen ik al een inkomen had, dat in deze tijd zo'n 375.000 gulden per jaar zou hebben bedragen.

Ik was niet bekeerd, trots, eerzuchtig en zelfverzekerd. In die tijd kende ik Jezus Christus nog niet als 's mensen Zaligmaker, Heer, Meester en toekomstige Koning!

De levende Christus wist heel goed dat — alvorens Hij mij kon gebruiken — ik eerst vernederd, onderworpen en door Hem overwonnen moest worden. Thans weet ik dat God mijn leven *van het eerste ogenblik af* heeft geleid, waarbij Hij zijn toekomstige dienaar voor zijn doeleinden opleidde en voorbereidde — precies zoals Hij eerder Mozes, Job, Paulus en anderen had voorbereid. Zelfs vanaf mijn geboorte, mijn jeugd en in mijn vroegere zakenleven leidde Hij me.

Toen ik 16 was en voor de eerste maal een vakantiebaantje had, wakkerde mijn toenmalige werkgever in mij de vlam der ambitie aan om iets van mijn leven te maken, en daarbij meteen de bereidheid en het voornemen om hard te werken en de prijs voor succes te betalen.

Toen ik 18 was, bracht een boek, getiteld *Hoe kies ik een beroep?*, me tot een diepgaande zelfanalyse, hetgeen me er uiteindelijk toe bracht het reclamevak te kiezen.

Ik had toen al in mezelf een felle, stuwende energie weten te ontwikkelen. Ik studeerde 's avonds en deed overdag mijn ervaring in de praktijk op.

Op mijn 25ste was ik een gevestigd zakenman met mijn eigen kantoor in de Loop, de binnenstad van Chicago; ik was toen een succesvol vertegenwoordiger van een uitgever van publikaties op het gebied van

het bankwezen. Mijn zakelijke relaties waren functionarissen van Amerika's grootste banken aan de South LaSalle Street en Wall Street in New York, alsmede directeuren en president-commissarissen van vele industriële ondernemingen in het Midden-Westen.

Op mijn 25ste trouwde ik de vrouw die, zoals ik later zou ervaren, God voor mij had gekozen. We zijn vijftig jaar getrouwd geweest; toen scheidde de dood ons. Zij verschafte mij de hulp die voor mij onontbeerlijk was.

Een plotselinge depressie in 1920 — ik was toen 28 — bracht mijn belangrijkste klanten (industriële bedrijven) in ernstige financiële moeilijkheden. Deze depressie kostte me destijds negentig procent van mijn inkomen.

Ik had grote ervaring in zaken opgedaan, die later onontbeerlijk zou blijken bij het Werk van de levende Christus. Maar ook was ik trots geworden. In die periode maakte God me niet duidelijk wat Hij met mij voor had. Eerst deed Christus mij een vernedering ondergaan. Zo omstreeks 1926 was ik — in de stad Portland in de staat Oregon — maatschappelijk afgezakt tot armoede, honger en versleten kleren. Toen echter volgden enige ongelooflijke uitdagingen. God had de tijd gekomen geacht mij te roepen.

Eerst echter moest ik de vernedering ondergaan van te ervaren dat alles wat ik tot dan van God en de bijbel had geloofd — of beter gezegd: voor waar had gehouden — bewezen was onjuist te zijn. Omstreeks het voorjaar van 1927 was mijn geest gezuiverd van de godsdienstige ideeën die ik nonchalant aangenomen had en was Jezus Christus in mijn leven gekomen. Mijn zelfverzekerdheid had plaats gemaakt voor een levend *geloof*. Financieel zat ik toen hopeloos aan de grond. Ik had harde slagen moeten incasseren. Ik was door Christus *overwonnen*. Ik had berouw, werd gedoopt en een totaal nieuw leven werd in mij verwekt.

Toen ik in het voorjaar van 1927 werd gedoopt, ontving ik de gave van Gods heilige Geest. Gods waarheid werd mij geopenbaard. (Zie verder pagina 24)

Deel zeven

7

BEWIJZEN VAN GODS WARE KERK

Waar is vandaag de dag de ene en enig ware Kerk — de Kerk die door Jezus Christus in het jaar 31 n.Chr. is gesticht? Zeven fundamentele waarheden die haar duidelijk identificeren.

door Herbert W. Armstrong

De eerste vijf bewijzen van de ware Kerk verschenen in de nummers van maart, april/mei, juni en juli van De Echte Waarheid. Het eerste en tweede gedeelte van het zesde bewijs verschenen in de nummers van augustus/september en oktober. In dit artikel — deel zeven van de serie — wordt het zesde bewijs vervolgd.

Bewijs zes (vervolg)

WAT IS DE KERK EN WAARTOE DIEN T ZIJ?

Hoe zit het met de „individualistische” christen die zegt: „Ik wil Christus dienen op mijn eigen manier”? Hoe zit het met degene, die Gods Kerk verlaat om zijn eigen persoonlijke relatie met Christus op te bouwen — om zijn eigen redding te bewerkstelligen — zonder zijn aandeel te leveren aan de krachtsinspanningen van de Kerk om het ware evangelie over de gehele wereld te verspreiden?

En hoe zit het met iemand die een

man volgt vanwege de persoonlijkheid, het charisma of de aantrekkelijkheid van die man of van de een of andere groepering?

Sta hier even bij stil!

Zal Christus een huwelijk aangaan met een aantal verschillende groeperingen, die het niet volledig met elkaar eens zijn en toch allemaal „Christus belijden”?

Jezus heeft gezegd: „Wie met Mij niet is (en aangezien Hij het hoofd van Gods ene en enige Kerk is, bedoelde Hij duidelijk met Hem waar Hij werkt — in Gods ene Kerk), die is tegen Mij; en wie met Mij niet bijeenbrengt, die verstrooit” (Matth. 12:30).

Jezus zal een huwelijk aangaan met de ene en enig ware Kerk — niet met een aantal verspreide groeperingen of verspreide individuen.

Gods weg en manier van leven kan samengevat worden in het ene woord „liefde” — die naar buiten stroomt — de manier van leven die „geeft” — terwijl Satans manier van leven „nemen” is. Degene die probeert zijn redding te bewerkstelligen buiten de ene Kerk waar Christus mee zal hu-

wen om, leeft op de manier van „nemen”. Degenen die de Kerk trouw zijn, geven hun gebeden, trouw, aanmoediging en steun aan de door Christus gekozen apostel bij het brengen van het Goede Nieuws aan de wereld — haar enige hoop!

Met andere woorden, hij die probeert zijn eigen redding te bewerkstelligen *zonder* zijn aandeel te schenken aan de gezamenlijke inspanning van de Kerk — of hij die een man of een of andere groepering volgt — bouwt beslist niet op het enige stevige fundament dat bestaat uit de apostelen en profeten en waarvan Jezus Christus de voornaamste hoeksteen is.

Wederom: „Als de Here het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan . . .” (Ps. 127:1).

De Kerk is het huisgezin van God en een gebouw — de heerlijke tempel waar Christus naar toe zal komen.

Hoe goed georganiseerd?

Kijk eens hoe goed georganiseerd de ene ware Kerk is om de grote op-

dracht in heel de wereld te vervullen:

„In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here” (Ef. 2:21). En nog eens: „En aan Hem ontleent het gehele lichaam als *een welsluitend geheel* en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die *elk lid* op zijn wijze oefent . . .” (Ef. 4:16).

„En Hij (Christus) heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus” (Ef. 4:11-13). De ware Kerk van God heeft deze ambten, zoals de levende Christus ze in zijn Kerk instelde.

Een Kerk die tienden betaalt

Gods nog steeds bestaande oorspronkelijke Kerk is ook een kerk die tienden betaalt.

De Kerk ontvangt dit principe dat zij allen geboden worden te geloven — net als de Kerk die in 31 n. Chr. gesticht werd, het geloofde — van de apostelen die de leerstellingen en het onderricht van Christus ontvingen.

De Kerk van God onder Petrus, Paulus en de apostelen uit de eerste eeuw was een Kerk die niet alleen tienden gaf, maar ook offers.

Het verdienen begon voor de tijd van Mozes en het Israël van het Oude Testament. Het begon met Abraham, die na de slachting van de koningen, een tiende van alles gaf aan Melchizedek, priester van de allerhoogste God (eigenlijk degene die Christus werd). Vraag een gratis exemplaar aan van ons artikel *Het raadsel van Melchizedek opgelost*.

Het verdienen aan God — het betalen van een tiende gedeelte van iemands „inkomen” — werd in het oudtestamentische Israël een wet. Nadat zowel Israël als Juda in ballingschap en slavernij geraakt waren, schreef de profeet Maleachi rond 450 v. Chr., als één van de profeten die met de apostelen en Christus de grondslag van de Kerk vormen, op

profetische wijze over onze tijd van vandaag: „Mag een mens God beroven? Toch berooft gij Mij. En dan zegt gij: Waarin beroven wij U? In de tienden en de heffing. Met de vloek zijt gij vervloekt, en Mij berooft gij, gij volk in zijn geheel” (Mal. 3:8-9). Zowel het koninkrijk Israël als het koninkrijk Juda waren lang daarvoor als slaven uit hun land weggevoerd. Een betrekkelijk klein contingent was 70 jaar nadat Juda gevankelijk was weggevoerd, door koning Cyrus van Perzië naar Jeruzalem teruggestuurd om onder de landvoogd Zerubbabel de tweede tempel te bouwen. Enkele van deze Joden waren nog in Judea toen Maleachi het bovenstaande schreef, maar de twee volkeren die als een geheel het Israël uit de oudheid uitmaakten waren daar niet. Dit was geen Mozaïsche wet — dit was een profetie voor onze tijd!

Maleachi ging verder: „Brengt de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijs zij in mijn huis; beproeft Mij toch daarmee, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u zal uitgieten” (vers 10).

Dit zijn geen „oudtestamentische praatjes”, zoals Gods ware Kerk weet — en omdat zij de tienden betaalt, ontvangt zij Gods zegen en voorspoed.

Over verdienen sprekend, heeft Jezus gezegd: „. . . Dit moest men doen . . .” (Matth. 23:23); Hebr. 7:4-12 stelt in het Nieuwe Testament het verdienen verplicht. 1 Corinth. 9:1-14 houdt beslist het principe van verdienen en geven staande.

Kennis van Gods grote plan

Van alle godsdiensten — en van al de kerken en sekten binnen het „christendom” heeft alleen Gods ware Kerk inzicht in Gods grote plan voor zijn geestelijke schepping van de mens. Dit wordt in de Kerk elk jaar in herinnering gebracht door de zeven jaarlijkse heilige dagen en feesten die Christus in de Kerk instelde.

Zo klein als de Kerk is wat aantal betreft — Jezus sprak erover als over de „kleine kudde” en zei dat net zoals Hij vervolgd was, ook zijn Kerk vervolgd zou worden — is in de herfst

het grote jaarlijkse loofhuttenfeest van de Kerk de grootste kerkelijke bijeenkomst op aarde.

Net zoals God de wekelijkse sabbat instelde voor de mens (Markus 2:27), toen de mens werd geschapen, stelde Hij, toen Hij de Kerk stichtte, voor zijn Kerk zeven jaarlijkse heilige dagen en zeven jaarlijkse feesten in. In Handelingen 7:38 ziet u dat de oudtestamentische gemeente van Israël „de vergadering in de woestijn” wordt genoemd. Zij bestond uit menselijk geboren kinderen van Israël; de Kerk in het Nieuwe Testament bestaat uit de verwekte kinderen van God. Zoals de oudtestamentische Kerk de Gemeente van Israël genoemd wordt, zo wordt de Kerk van het Nieuwe Testament de Kerk van God genoemd.

God gaf aan de Kerk — zowel de oudtestamentische onder Mozes als de nieuwtestamentische onder Christus — deze jaarlijkse hoogtijdagen om zijn volk nadrukkelijk te herinneren aan zijn grote plan.

Naar ons weten viert geen enkele andere kerk of godsdienst deze feesten, noch kennen zij de geweldige betekenis ervan.

Het is al eens eerder gezegd dat net zoals de lichamelijke schepping van de mens met de lichamelijke Adam begon, zo begint de geestelijke schepping van de mens met de geestelijke Christus.

Het eerste van deze jaarlijkse feesten is het Pascha, dat gevierd wordt op de vooravond van de veertiende dag van de eerste maand van het kerkelijk jaar. Dit is de plechtigste dienst van het hele jaar — als een gedachtenis — op de gedenkdag van de dood van Christus om degenen die geroepen worden met God te verzoenen.

Dit wordt onmiddellijk gevolgd door de volgende zeven dagen — het feest van de ongezuurde broden. Alle zuurdeeg moet uit de huizen van de leden van de Kerk verwijderd worden en er mag niets gegeten worden dat gedesemd is. Zuurdeeg is een zinnebeeld van zonde. Het herinnert degenen die door God uit de wereld geroepen zijn, er dagelijks nadrukkelijk via hun maag aan, dat zij de zonde uit hun leven moeten bannen. Het is ook een gedachtenis aan de gedenk-

(Zie verder pagina 22)



Alfred Hennig

FRANZ JOSEF STRAUSS DINGT NAAR HET KANSELIERSCHAP

West-Duitslands „redder in de nood” dingt komend jaar naar het bondskanselierschap. Zijn campagne tegen Helmut Schmidt belooft volgens de Londense Daily Telegraph een „titanisch tweegevecht” te worden.

door Gene H. Hogberg

„Ik hoop dat het Duitse volk er nooit zo erg aan toe zal zijn dat het meent mij tot bondskanselier te moeten kiezen.”

Deze dikwijls aangehaalde uitspraak deed Beiers meest vooraanstaande politicus in mei 1971 ten overstaan van het nieuwsweekblad *Der Spiegel*.

Er heerst in West-Duitsland nog steeds welvaart, althans in vergelijking met de traag draaiende economieën in de rest van de vrije wereld. Maar misschien voelt Franz Josef Strauss, door

Newsweek beschreven als „zonder twijfel het sterkste afzonderlijke politieke talent in Duitsland”, iets aankomen waarvan zijn landgenoten zich nog niets bewust zijn — en wel dat er zwaar weer op til is en dat „zijn tijd” weldra zal aanbreken.

Wint het van jongere rivaal

Na een zeer gespannen, zeven uur durende interne partijverkiezing op maandag 2 juli benoemden de parlements kandidaten van de samenwerkende CDU en CSU

Strauss met 135 tegen 102 stemmen tot hun kandidaat voor het kanselierschap. De op 6 september jl. 64 jaar geworden Strauss won het van zijn rivaal, de CDU-favoriet Ernst Albrecht, de snel omhoog gekomen 49-jarige premier van Nedersaksen.

De uitkomst was een klap in het gezicht van Helmut Kohl, de nationale voorzitter van de CDU (en de onsuccessvolle uitdager van kanselier Helmut Schmidt in 1976) die Albrechts kandidatuur krachtig had gesteund.



Foto: Plain Truth

De overwinning van Strauss werd voor een niet gering deel toegeschreven aan wijdverbreide ontevredenheid binnen de gelederen van de conservatieve coalitie. Kohl werd veelal als „gezichtloos” beschouwd, hoewel hij in 1976 slechts met geringe minderheid verloor. Een Britse krant merkte op dat de benoeming van Strauss een duidelijk geval was van de staart die met de hond kwispelt, aangezien de Beierse CSU-vleugel van de coalitie die door Strauss wordt aangevoerd, slechts 53 afgevaardigden in de Bondsdag in Bonn heeft, in vergelijking met 200 bij de CDU die de rest van het land beslaat.

Het is de vraag of de staart wel erg veel moest kwispelen. Teleurgestelde christen-democraten begonnen zich rond Strauss op te stellen zodra deze, zo'n vijf weken voor de partijverkiezing, te kennen gaf zich in de strijd te zullen werpen. Kennelijk wilden zij het land het imago van een „sterke man” voorhouden, als tegen-

stelling tegen de zwakte en de onenigheid waarvan het nationale hoofdkwartier van de CDU in Bonn de afgelopen jaren blijk gaf.

„Je kunt over Strauss denken wat je wilt,” schreef het Hamburgse dagblad *Die Welt* op 4 juli, „maar vrijwel niemand zal tegenspreken dat de Unie van CDU en CSU in hem haar meest competente politicus heeft gekozen als uitdager van bondskanselier Schmidt”.

Maar kan hij ook winnen?

De grote vraag is nu hoe de Beierse minister-president het er het volgend jaar in de grote strijd tegen de populaire Schmidt zal afbrengen.

Het lijkt geen twijfel dat wanneer de verkiezing in de zeer nabije toekomst zou worden gehouden, Strauss twee kansen zou hebben — een kleine en in het geheel geen. Een recente enquête wees uit dat de Beierse uitdager slechts 31% van de stemmen zou krijgen en de kanselier 58%.

EEN LUCHTIGER OGENBLIK (foto links boven), Franz Josef Strauss, de uitdager, praat met de Westduitse kanselier Helmut Schmidt. Foto boven, de heer Strauss en Herbert W. Armstrong, hoofdredacteur van *De Echte Waarheid*, tijdens een bezoek in april 1970 aan Ambassador College in Pasadena, Californië.

Maar midzomer 1979 is niet oktober 1980. Er kan intussen nog veel gebeuren — en gezien de toestand in de wereld, in het bijzonder met betrekking tot de snel stijgende olieprijs en een inzakkende wereldeconomie (waaronder dan waarschijnlijk ook de Westduitse) zal er hoogst waarschijnlijk een duidelijke verschuiving in het voordeel van Strauss optreden.

Dit vooruitzicht werd in het nummer van 7 juli 1979 van het Britse nieuwsweekblad *The Economist* onder de loep genomen: „De heer Strauss heeft zichzelf altijd beschouwd als redder in de

nood voor het Duitse volk. Toegegeven, op het economische front kan Duitsland, met een economische groei die dit jaar op 4% geschat wordt en met een inflatie van nog geen 4%, moeilijk gedacht worden in een noodsituatie te verkeren. Maar de jongste olie-uitzuigerij van de OPEC zal ertoe leiden dat de Duitse economie er volgend jaar, evenals die van ieder ander, minder goed voor komt te staan. Dat betekent geen steuntje voor de heer Schmidt, en het kan Strauss' uitgesproken voorkeur voor kernenergie in een nieuw licht plaatsen.

Ook de Oost-West verhouding zou er het volgend jaar anders uit kunnen zien. De westerse alliantie is net begonnen de ogen te openen voor de gevaren van een dozijn jaren van Sovjetherbewapening, en van een te blijmoedige aanvaarding van de Sovjetdefinitie van detente. Op het ogenblik schijnen de anti-Sovjet-overtuigingen van de heer Strauss dan misschien weinig steun van het volk te hebben, maar een beetje klaroengeschal voor de defensie van het Westen, en de heer Strauss is goed in bazuingeschal, zou hem dan weleens stemmen kunnen bezorgen.

De kritieke betekenis van het wereldgebeuren in het komende jaar werd ook onder de loep genomen door Theo Sommer in het Westduitse weekblad *Die Zeit* van 6 juli 1979: „Wie zegt dat Strauss werkelijk de Bondsdagverkiezingen zal verliezen? Zeker, de enquêtes spreken tegen zijn overwinning... maar wat zou er gebeuren als de economische ontwikkeling zich aan de greep van de huidige kanselier zou onttrekken? Als inflatie en werkloosheid volgend jaar zouden stijgen, de economische groei zou afnemen, terwijl elk benzinestation een reclamebord tegen de coalitieregering zou blijken? En wat als zijn partij zich meer en meer in linkse richting zou verwijderen? Dan zou de liberale FDP naar rechts afdrijven... dan zouden wij kanselier Strauss hebben.”

Het is bekend dat Schmidts sociaal-democraten de verkiezingen liever naar het begin van het jaar zouden verschuiven. Zij geloven namelijk dat de economie van Bonn in 1980 geleidelijk zal verslechteren, wat in het voordeel van Strauss zou werken. Maar het is niet waarschijnlijk dat zij in deze opzet zouden slagen. De bondspresident heeft de bevoegdheid de verkiezingsdatum vast te stellen.



L. Claude Francolon — Gamma

GETOOID IN TRADITIONELE KLEDING, poseert kandidaat Strauss bij zijn landhuis nabij München. Strauss is lange tijd de dominante politieke kracht in Beieren geweest. De komende nationale verkiezing zal een toets zijn wat betreft zijn aantrekkingskracht in Noord-Duitsland. Weinig kiezers hebben over Strauss een ondefinieerbare mening; hij is of bemind of gevreesd.

Het addertje onder het gras is dat West-Duitsland sedert 23 mei een nieuwe president heeft, Karl Carstens, een christen-democraat. En Carstens is toevallig ook een goede vriend van Strauss. Het is dan ook niet zonder betekenis dat Strauss zich kandidaat stelde op de dag nadat Carstens tot bondspresident was gekozen.

Eens in ongenade, nu invloedrijk

Sommige Westduitsers noemen de Beierse sterke man een duikelaar, die hoe vaak je hem ook omgooit, steeds weer rechtop komt te staan. En hij heeft inderdaad veel „ups” en „downs” gekend.

Franz Josef Strauss werd geboren op 6 september 1915. Als jongmens blonk hij zowel in atletiek uit als op de universiteit. Hij was junior-wielervederster van Beieren, en bovendien de briljantste klassieke student van zijn generatie. Tijdens de Tweede Wereldoorlog vervulde hij zijn dienstplicht in het Duitse leger, voornamelijk aan het Oostfront. In tegenstelling tot verscheidene naoorlogse Duitse leiders heeft hij volstrekt geen nazi-ver-

leden en is nimmer lid van de nazipartij geweest.

Na de oorlog was Strauss in 1949 een van de constituerende leden van de Bondsdag; op zijn 38ste minister zonder portefeuille in het kabinet van Konrad Adenauer; in 1955 minister voor atoomzaken; en van 1956 tot 1962 minister van defensie, in welke periode hij de leiding had bij de vorming van het nieuwe Duitse leger. In 1962 had Strauss zijn zwaarste persoonlijke tegenslag te incasseren. Hij werd verantwoordelijk gesteld voor de politie-inval in de kantoren van het Hamburgse nieuwsweekblad *Der Spiegel*, dat bij het publiceren van een artikel over de NAVO naar werd beweerd staatsgeheimen had verraden. In de daarop volgende deining werd Strauss ervan beschuldigd de Bondsdag te hebben belogen, zodat hij zich met eerverlies uit zijn ambt moest terugtrekken.

Het incident zou mindere goden hebben vernietigd. Strauss viel zo diep dat letterlijk geen enkele openbare figuur zijn zijde koos. Hij trok zich terug in zijn geboortestreek Beieren, en zocht de raad van katholieke priesters en van zijn vrouw. Hij analyseerde zijn in het verleden gemaakte fouten en stelde vast hoe hij een nieuwe carrière zou kunnen opbouwen met vermijding van de in het verleden gemaakte fouten.

In 1966 speelde de „nieuwe Strauss”, nog steeds leider van de CSU, een belangrijke rol bij het omverwerpen van dr. Ludwig Erhards CDU/FDP-regering (1963-1966). Strauss' Beierse CSU legde de grondslag voor de overwinning van Kurt Kiesinger op Erhard, en garandeerde Strauss een plaats in de nieuwe regering die werd aangeduid als de „Grote Coalitie” van christen- en sociaal-democraten, de CDU/SPD. Het dagblad *Die Welt* zei ervan: „Strauss was de werkelijke man achter de schermen”.

En zo keerde Strauss in 1966 voor de eerstvolgende drie jaren als minister van financiën in de regering terug, tot de sociaal-democraat Willy Brandt met Walter Scheel en zijn vrije democraten een nieuwe coalitie-regering vormde.

Bezoek aan Pasadena

Na uit de regering te zijn getreden hervatte dr. Strauss (hij heeft een aan-

(Zie verder pagina 27)

OTTO VON HABSBURG—

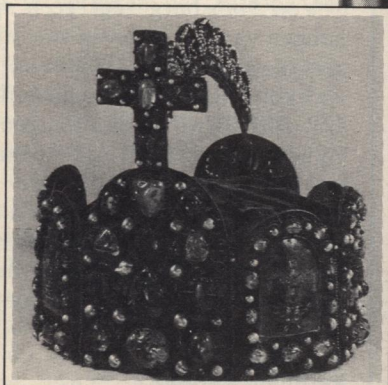
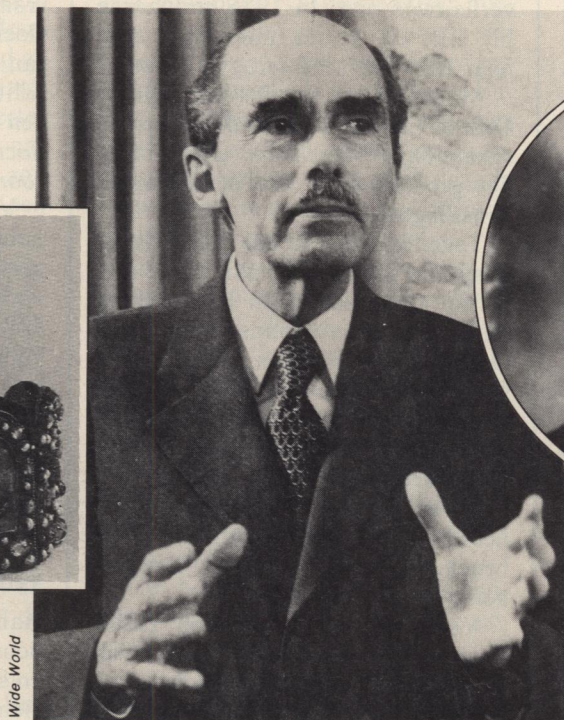


Foto: Meyer K.G.



Wide World



Wide World

EUROPA'S „MAN VAN HET OGENBLIK”

De zoon van de laatste Oostenrijkse keizer is tot lid van het Europese parlement gekozen. Zijn stem zou wel eens een der invloedrijkste kunnen blijken bij het streven naar een „groter Europa”.

door Keith Stump

De 66-jarige dr. Otto von Habsburg, oudste zoon van de laatste Oostenrijk-Hongaarse keizer, werd op 10 juni jl. gekozen als een van West-Duitslands 81 afgevaardigden voor het uitgebreide en versterkte Europese parlement in Straatsburg. Zijn overwinning bij de verkiezingen zou weleens van vergaande invloed kunnen zijn op de toekomst van het gehele Europese continent.

Von Habsburgs kandidatuur vormde een der hoofdpunten van de verkiezingscampagne die de inleiding vormde tot de stemming van juni, toen kiezers uit de negen landen van de Europese Gemeenschap naar de stembus trokken om voor de eerste maal rechtstreeks de kandidaten aan

te wijzen voor het Europese parlement. En vermoedelijk is hij een der meest omstreden figuren onder de 410 leden van de nieuwe vertegenwoordiging.

De verkiezing van de voormalige aartshertog was het gevolg van de 60% meerderheid van de Christelijk Sociale Unie (CSU) bij de opstelling van de voorlopige kandidatenlijst in Beieren. De CSU, geleid door de omstreden politicus Franz Josef Strauss, is de Beierse vertakking van de Christen-Democratische Unie

DE PAS GEKOZEN volksvertegenwoordiger Otto von Habsburg (in het midden) hier samen met zijn vader — de laatste keizer Karl van Oostenrijk-Hongarije — en met de 1000 jaar oude kroon van het Heilige Roomse Rijk.

(CDU), de conservatieve oppositiepartij in West-Duitsland. Strauss, een goede oude vriend van Von Habsburg, had diens kandidatuur krachtig gesteund.

Von Habsburgs kandidatuur bleef echter niet onbetwist. De Sociaal Democratische Partij (SPD) die onder leiding van kanselier Helmut Schmidt in Bonn aan de macht is, keerde zich heftig tegen Von Habsburg, onder de beschuldiging dat hij niet geschikt was om als vertegenwoordiger van de Westduitse democratie te fungeren, waarbij hij werd aangeduid als een „racist”, een „reactionair” en een „monster”. Schmidt noemde hem „onvolwassen” en „een slecht visitekaartje voor Duitsland”. Ook de voormalige

Westduitse kanselier Willy Brandt sprak zich tegen hem uit, en verklaarde dat de Westduitse democratie in diskrediet zou geraken als Von Habsburg gekozen werd.

Wie is deze man, die zulke verhitte beschuldigingen naar zijn hoofd kreeg en die aanleiding gaf tot een zo brede controverse? Hoewel tamelijk bekend op het Europese vasteland, geniet hij in de Verenigde Staten en elders weinig bekendheid. Toch zouden zijn inzichten in de komende maanden de gehele wereld de oren kunnen doen spitsen, en haar dwingen notitie te nemen van de spectaculaire ontwikkelingen die bezig zijn zich op het Europese continent te voltrekken.

Voormalige Aartshertog

Op zijn uiterlijk afgaand ziet Von Habsburg er niet erg „bedreigend” uit. Met zijn kale schedel en zijn grijze snor, zijn plezierige glimlach en zijn prettige wijze van optreden, maakt deze magere man een minzame indruk. Hij treft onmiddellijk als een man van intelligentie en beschaving. Wat niet wegneemt dat velen die hem ontmoet hebben, hem afschilderen als een man die een geweldige energie, stuwkracht en vastberadenheid uitstraalt.

Otto von Habsburg werd in 1912 in Oostenrijk geboren als oudste zoon van keizer Karel en keizerin Zita van Oostenrijk-Hongarije. Zijn vader verloor de tronen van Oostenrijk en van Hongarije toen de Centrale Mogendheden aan het einde van de Eerste Wereldoorlog werden verslagen — slechts twee jaar nadat hij zijn oudoom, keizer Franz Josef I, was opgevolgd. Karel deed geen afstand van de troon, al zag hij af van alle deelneming aan de staatszaken.

In maart 1919 naar Zwitserland verbannen, werd Karel een maand later door de Oostenrijkse Nationale Vergadering formeel afgezet, waarbij alle familiebezittingen in Oostenrijk werden geconfisqueerd. In 1921 deed hij tweemaal een vergeefse poging weer op de troon te komen. In 1922 stierf Karel als banneling op het eiland Madeira, en zijn oudste zoon, Aartshertog Otto, kreeg op 10-jarige leeftijd de leiding over de familie.

In 1932 bood Hitler Otto de kans terug te keren op de troon der Habs-

burgers als hij de Nazi-ideologie aanvaardde en deze in Oostenrijk zou aanmoedigen. Otto weigerde vierkant. Maar zijn ambitie om weer op de troon van Von Habsburg te komen verflauwde niet. In 1936 verklaarde hij: „Ik sta op elk moment gereed naar het vaderland terug te keren”.

Maar in 1938 voegde Adolf Hitler Oostenrijk bij Duitsland tijdens de schandelijke *Anschluss*. Otto bracht het grootste deel van de oorlog in Washington door.

Tegenwoordig houdt Von Habsburg niet langer vast aan zijn claim op het koningschap. In 1961 zag hij officieel af van zijn aanspraken op de Oostenrijkse troon, ten gevolge waarvan hij in 1966 na een reeks van juridische en politieke onenigheden toestemming van het Oostenrijkse Hoogerechtshof kreeg om Oostenrijk weer te betreden. Tegenwoordig heeft hij een appartement in Innsbruck, waarvan hij tijdens zijn bezoeken gebruik maakt.

Verleden jaar kreeg Von Habsburg van de Beierse autoriteiten het Westduitse staatsburgerschap. In een vraaggesprek met de Oostenrijkse omroep legde hij uit dat hij erom had verzocht omdat het hem de mogelijkheid bood voor een verenigd Europa te werken, in het bijzonder om zich bij de verkiezingen voor het Europese parlement beschikbaar te stellen voor een Duitse zetel. (Alleen burgers van de negen lidstaten van de EEG kwamen als kandidaten in aanmerking. Oostenrijk is geen lid.) Tegelijkertijd kreeg Von Habsburg van de autoriteiten in het zuiden van Oostenrijk toestemming tot het aanhouden van zijn Oostenrijkse pas.

Von Habsburg is getrouwd met een Duitse prinses, Regina von Saxe-Meiningen. Zij hebben zeven kinderen — vijf dochters en twee zoons, in leeftijd variërend van 15 tot 26 jaar. Zijn oudste zoon, Karel, is 19. Hun woning ligt op een treinrit van 25 minuten afstand buiten München in het dorp Pöcking, niet ver van de Oostenrijkse grens.

Tot zijn verworvenheden behoort een doctoraat in de politieke wetenschap van de universiteit van Leuven. Hij leeft voornamelijk als schrijver en journalist, en produceert regelmatig een kolom waarin hij zijn conservatieve denkbeelden over wereldaan-

gelegenheden uiteenzet. De kolom verschijnt in kranten en tijdschriften over de hele wereld. Ook schreef hij zo af en toe artikelen voor de *Saturday Evening Post*. Hij is een veelgevraagd spreker, reist veel en spreekt vloeiend zeven talen. Hij is de auteur van meer dan een dozijn boeken over politieke wetenschappen, wereldzaken en geschiedenis, waaronder *De Sociale Orde van Morgen* en *Politiek voor het Jaar 2000*.

Von Habsburg zegt geen spijt te hebben van het opgeven van zijn keizerlijke aanspraken. Hoewel hij er de voorkeur aan geeft eenvoudigweg „dr. Habsburg” te worden genoemd, volhardten veel van zijn aanhangers — in het bijzonder oudere Habsburg-loyalisten — erin hem als *Kaiserliche Hoheit* te betitelen. Hij maakt nooit gebruik van de titel „aartshertog” die hij als jongmens droeg.

Verenigd Europa

Aangaande de beschuldigingen die door de Duitse sociaal-democraten en anderen aan zijn adres worden gericht, constateerde Von Habsburg onlangs met de gebruikelijke kalmte waarmee hij op aanvallen reageert: „Als ze mij zo grof bejegenen is dat omdat ze niet goed raad weten met iemand die aan de kant van de conservatieven staat en die toch geen Nazi-verleden heeft. Als ze niets beters weten te verzinnen dan de honende toon die ze jegens mij gebruiken, dan heb ik medelijden met ze. Dit klinkt nogal arrogant, maar het zou nog weleens kunnen blijken dat ik een belangrijk onderdeel van het Parlement uitmaak.”

Tijdens zijn recente verkiezingscampagne voor het Europese Parlement hield Von Habsburg zo'n 165 toespraken in de stadjes en dorpen van Ober Bayern, waarbij hij meer dan 56.000 km aflegde. De voornaamste boodschap in elk van zijn toespraken was simpel: de bedreiging van het Sovjetcommunisme is altijd aanwezig en neemt voortdurend toe; de landen van West-Europa moeten hun vastberadenheid en hun eenheid hervinden om de bedreiging het hoofd te bieden. Er moet snel een rem worden aangelegd op de roekeloze detente politiek.

Het hoofdthema van Von Habsburgs leven is de dringende noodzaak

van Europese eenheid geweest. Hij ziet de recente Europese parlementsverkiezingen als een „uitgangspunt voor een groter Europa”. Tijdens de campagne zei hij dat hij, als hij gekozen werd, in het Europese Parlement niet alleen de standpunten van Beieren, maar ook van West-Duitsland en van „heel Europa, met inbegrip van Oost-Europa” zou trachten te vertegenwoordigen. Hij legde er de nadruk op dat het Parlement niet zou dienen te vergeten dat Europa een verdeeld continent is.

In een onlangs gehouden vraaggesprek met het Westduitse nieuwsweekblad *Der Spiegel* merkte Von Habsburg op: „Het Europa van de negen is slechts een begin. Net zoals de unificatie van Italië in de 19e eeuw begon met het deel van een staat, Piemonte, zo zal het grotere Europa zich ontwikkelen uit dit Europa van de negen.”

Op de vraag: „Waar eindigt uw Europa dan?” antwoordde Von Habsburg: „Het strekt zich uit tot de grenzen van Rusland”.

Op de vraag: „Betekent dat dat u van plan bent de Sovjets uit Oost-Europa te verdrijven?” antwoordde Von Habsburg: „Het betekent dat wij een gevoel van solidariteit hebben met de Europeanen aan de andere kant van de Yalta-linie, en dat wij met alle beschikbare vreedzame middelen pal moeten staan voor het recht op zelfbeschikking van deze Europeanen. Het is voor ons een onverdraaglijke gedachte dat dekolonisatie alleen van toepassing zou zijn op Afrika en Azië en niet op Europa.”

In een enkele jaren eerder gehouden interview verklaarde Von Habsburg: „Politiek gezien is momenteel het enige dat men in het Westen kan doen, erop toe te zien dat het Westen zich zo gauw mogelijk verenigt — dat wij hier een Verenigde Staten van Europa krijgen, opdat wij al die volkeren in Oost-Europa die nu van Europa gescheiden zijn, een alternatief kunnen bieden als de tijd daar is — en God weet wanneer dat zal zijn, maar eenmaal zal die tijd zeker komen”.

Von Habsburg is eveneens president van de Pan-Europese Unie, een organisatie die gewijd is aan een verenigd Europa dat doortrokken is van traditionele waarden. De beweging probeert de publieke opinie te moti-

veren voor het doel van de unificatie van Europa.

Enmansbewind

Ook over andere actuele zaken heeft Von Habsburg een uitgesproken mening. Op het punt van de Europese veiligheid is hij een groot voorstander van minder afhankelijkheid van West-Europa van de Amerikaanse militaire spierkracht, waarbij hij wijst op de negatieve uitwerking van de nederlaag in Vietnam op de Amerikaanse besluitvaardigheid en betrouwbaarheid.

Over de Verenigde Naties heeft hij gezegd dat deze organisatie gedomineerd wordt door „anti-Europese analfabeten, despoten en kannibalen”. Hij heeft zich doen kennen als „iemand die volledig achter Rhodesië staat” (en als een „groot bewonderaar” van de afgetreden Rhodesische minister-president Ian Smith). Ook is hij „een voorstander van non-interventie in Zuid-Afrika”.

Zijn houding jegens populaire muziek heeft hem ietwat onpopulair gemaakt bij de Europese jeugd — b.v. door zijn verklaring dat Bob Dylan en andere populaire zangers „sterk onder communistische invloed staan, of zij zich dat nu realiseren of niet”. Hij voegt eraan toe: „De teksten van sommige populaire liedjes zijn erg destructief voor morele waarden en voor een vrijzinnige samenleving. Veel ervan zijn sterk pornografisch. Ze trachten onze vrije maatschappij te ondermijnen.”

Misschien wel de meest controversiële suggestie van Von Habsburg was zijn recept voor het aanpakken van nationale noodsituaties. In het nummer van april 1978 van zijn conservatieve publikatie *Zeitbühne* stelde hij voor dat de regeringen in bepaalde noodsituaties (zoals atoomchantage of andere zeer ernstige terreurdaden) voor een periode van negen maanden de leiding in handen zouden moeten leggen van een „sterke man”, die de bevoegdheid zou moeten krijgen wetten tijdelijk buiten werking te stellen en „al die maatregelen te nemen die noodzakelijk zouden zijn voor het levensbehoud van de bevolking”.

Zoals verwacht kon worden, duurde het niet lang eer de nodige kritiek geuit werd op dit plan voor een enmansbewind. Von Habsburg antwoordde zijn critici dat hij „alleen maar wat ideeën lanceerde”. Ook merkt hij op dat zijn critici niet ver-

melden dat hij staat op een onafhankelijke rechterlijke macht die zijn sterke man dient te begeleiden. En de sterke man zou volgens zijn plan dienen te worden benoemd door het nationale parlement; in het geval van West-Duitsland gezamenlijk door de Bundestag (Tweede Kamer) en de Bundesrat (Eerste Kamer).

Interessant genoeg rekent Von Habsburg de Beierse leider Franz Josef Strauss tot „de weinige volbloedpolitici” die „in het geval van ernstige nationale crises op grond van hun scherpzinnigheid en onverzettelijkheid in staat zijn verantwoordelijkheid te aanvaarden”. Von Habsburg zegt dat hij „persoonlijk in veel opzichten dicht bij de denkbeelden van Strauss met betrekking tot de Europese eenheid” staat.

De Habsburg-dynastie

Het Huis Habsburg was een der voornaamste onder de voormalige soevereine dynastieën van Europa. De naam Habsburg is afgeleid van het kasteel *Habichtsburg* („havikskasteel”) dat in 1020 door verre voorouders van het koninklijk huis in het Zwitserse Aargau werd opgetrokken en dat uitzag op de rivier de Aar.

Het toppunt van de Habsburgse macht werd in de 16e eeuw bereikt onder keizer Karel de Vijfde. In 1519 op 20-jarige leeftijd door de keurvorsten gekozen, werd Karel in oktober 1520 door Paus Leo X tot Heilig Rooms Keizer gekroond. Hij regeerde tot 1556 en wordt beschouwd als de grootste monarch die deze kroon droeg sedert Karel de Grote. Hij was de laatste keizer die krachtige pogingen deed het middeleeuwse denkbeeld van een verenigd rijk dat de gehele christelijke wereld zou omvatten, te realiseren. Hij sprak voortdurend over zijn droom van een *orbis europaeus christianus*.

De Habsburgse dynastie was, volgens de profetie van de bijbel, de vierde van de voorspelde zeven herlevingen van het Romeinse Rijk. Zoals trouwe lezers van dit tijdschrift weten, moet het nog eenmaal tot een herleefd Romeins Rijk komen, dat dan zal bestaan uit een verbond van tien naties onder de algemene leiding van een sterke man die in profetische taal als „het Beest” wordt aangeduid.

Sommigen hebben de mogelijkheid
(Zie verder pagina 24)

IN HET KORT

OORZAAK EN GEVOLG IN PALESTINA

door Stanley R. Rader

Waarom zijn de Verenigde Staten gevangen in een maalstroom van tegenstrijdige krachten in het Midden-Oosten? Waarom zijn er geen gemakkelijke antwoorden op de Arabisch-Joodse onenigheid inzake Palestina? Waarom wordt de westerse wereld geworgd door de OPEC? Hoe zijn wij in de warboel van het Midden-Oosten beland? Wat zijn enkele van de fundamentele oorzaken van het probleem?

Laten wij eerst eens kijken naar enkele van de ongelukkige gevolgen. Wij beginnen met het in het oog springende feit dat de inflatie sinds de oliecrisis van 1973 uit de hand is gelopen. De economie van de westerse wereld dreigt voortdurend weg te zinken in het drijfzand van de prijs-politiek der OPEC. Voeg aan de huidige economische euvelen en benzinetekorten de niet-aflatende vraag toe hoe en in welke verhouding wij aan welk land in het Midden-Oosten wapens moeten leveren. Vermeng het probleem met een „weinig” terrorisme opdat de pot werkelijk gaat koken. Er ontploft bijvoorbeeld een bom in de aankomsthal van het Brussels vliegveld en er wordt een kogelregen afgevuurd op een restaurant ernaast. Een voorval dat niets met het Midden-Oosten te maken heeft? Neen! Weer eens een incident in het kader van de door de PLO ontketende terreuractie tegen de recente Israëliisch-Egyptische overeenkomst.

Afgezien van de afgrijpselijke acties der terroristen, in hoeverre moet men bevriende of zogenaamd bevriende dictatoren in het gebied steunen? De westerse diplomatie heeft in de Iraanse crisis veel te wensen overgelaten.

Ik erken dat het heel gemakkelijk is vanuit de verte eenvoudig te wijzen op de ongelukkige uitwerking van de verschillende uiteenlopende proble-

men in het Midden-Oosten. Veel belangrijker is een eerlijk onderzoek naar de fundamentele oorzaken van de onrust in het gebied!

Reeds meer dan vijftig jaar wijdt de hoofdredacteur van dit tijdschrift zijn leven aan het bevorderen van meer begrip tussen alle volken waar ook. Hierbij heeft hij er steeds de nadruk op gelegd dat er een fundamentele oorzaak voor alle menselijke onenigheid is, of het nu een conflict tussen particulieren, een conflict tussen klassen of een conflict tussen soevereine naties is.

De heer Armstrong heeft zijn conclusies gebaseerd op vele, vele jaren van waarneming en reizen, alsook op studie en onderzoek. Hij heeft de eigenlijke wortel van menselijke strijd blootgelegd in een zeer eenvoudige, maar diepgaande uitspraak: „Mensen en naties hebben gedurende heel de geboekstaafde geschiedenis meer geleefd volgens het principe van *nemen* dan volgens het principe van *geven*”.

De brandhaard in het Midden-Oosten is een klassiek geval van schending van het beginsel van „geven”. In de eerste plaats hebben veel van de moeilijkheden, tegenstellingen en pijnen van het gebied hun wortels in de Abrahamische betrekking met Hagar. Indien u zich de geschiedenis herinnert: Abraham was kinderloos en zijn vrouw Sara reeds voorbij de leeftijd om kinderen te baren. Ismaël was Abrahams zoon bij Hagar. Isaäk (de grootvader van het joodse ras) kwam jaren later, toen Sara bevrucht werd en lang na haar schijnbare menopauze een kind ter wereld bracht. Deze driehoekssituatie, met de onvermijdelijke naijver tussen de twee vrouwen, is een vaststaande historische factor die ten grondslag ligt aan de spanningen in het Heilige Land. U kunt het boeiende verhaal zelf lezen in het boek Ge-

nesis (hoofdstuk 21) van het Oude Testament.

Het probleem kreeg in de twintigste eeuw een andere vorm, doordat Groot-Brittannië na de Eerste Wereldoorlog een overheersende factor in het Midden-Oosten werd. Dit viel samen met de opkomst van petroleum als de voornaamste sleutel tot industrieel succes in de moderne wereld.

British Petroleum (BP) verwierf op den duur het leeuwedeel van de Iraanse olieproductie. Toen tijdens de Tweede Wereldoorlog de toenmalige sjah weigerde zich van de nazi's los te maken, veroverden Groot-Brittannië en Rusland Iran om hun oliebelangen te beschermen. De sjah werd terstond verdreven! Toen nam zijn zoon, de tegenwoordige sjah (nu zelf in ballingschap) het bewind over als een veronderstelde marionettenheerser. Zoals Winston Churchill zei: „Wij hebben een dictator tot balling gemaakt en een constitutionele heerser geïnstalleerd”. Maar dit zou niet het geval zijn.

In 1951 onteigende de Iraanse regering de olievelden van de Anglo Iranian Oil Company (BP). De Britten zagen af van het gebruik van geweld omdat president Truman en Dean Acheson hen eenvoudig niet wilden steunen. Het enige redelijke alternatief was een Britse boycot van Iraanse olie. Deze politiek moest echter op den duur ook mislukken wegens een gebrek aan Amerikaanse steun.

Maar de Britten kunnen niet alle schuld geven aan hun broeders overzee. Een in 1975 gepubliceerd memorandum verried het misnoegen van Harer Majesteits regering met betrekking tot BP. Het luidt: „De voornaamste reden waarom onze voorafgaande informatie (vóór de overname) ontoereikend was, was de kortzichtigheid en het gebrek aan politiek inzicht dat door de Anglo Iranian Oil Company aan de dag werd gelegd. Zij was veel beter dan wie ook in de gelegenheid om de situatie in het juiste licht te zien, maar heeft dit nooit geprobeerd, voorzover mij bekend.” De directie van BP had eenvoudig geen oog voor het feit dat de Europese afhankelijkheid van de olie

(Zie verder pagina 13)

Waarom zoveel KERKGENOOTSCHAPPEN?

Is Christus verdeeld? Er zijn alleen in Nederland al meer dan 100 officieel erkende kerkgenootschappen — en ongeveer 500 andere groepjes en sekten. Waarom? Wanneer is deze verwarring ontstaan?

door Herman L. Hoeh

HET IS moeilijk te geloven, maar toch is het waar! De historische feiten — zowel bijbelse als wereldse — zijn verbazingwekkend!

Het wordt tijd dat we eens achter de schermen kijken om te weten te komen hoe, wanneer, en waar deze religieuze verwarring begonnen is. Iedereen die nadenkt — ieder kerkgenootschap — beseft dat er gedurende een zekere periode in de geschiedenis een grote afval van de oorspronkelijke waarheid heeft plaatsgevonden.

Jezus Christus is niet de stichter van vele kerkelijke groeperingen. Christus zei: „Ik zal mijn gemeente bouwen”, en dat heeft Hij gedaan! Eén Kerk die de opdracht heeft Gods evangelie — precies die boodschap die Christus bracht — in heel de wereld te verkondigen.

Maar wat zien we tegenwoordig? Honderden verschillende en onder elkaar twistende kerken, die door mensen zijn opgericht die allemaal beweren de waarheid te verkondigen, terwijl ze elkaar voortdurend tegenspreken en met elkaar overhoop liggen.

De Kerk voorspeld

Hoewel de meeste mensen veronderstellen dat de ware Kerk snel tot een grote organisatie zou uitgroeien die een machtige invloed op de wereld zou uitoefenen, deze wereld zou verbeteren en tevens een stabiliserende invloed op de beschaving zou hebben, heeft Christus zijn Kerk helemaal niet voor dat doel gesticht!

In zijn laatste gebed voor zijn enige Kerk, bad Jezus: „Ik bid voor hen; niet voor de wereld bid Ik U, maar voor hen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn van U . . . Heilige Vader, bewaar hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, dat zij één zijn zoals Wij . . . Ik heb hun uw woord gegeven en de wereld heeft hen gehaat, omdat zij niet uit de wereld zijn, gelijk Ik niet uit de wereld ben. Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor de boze. Zij zijn niet uit de wereld, gelijk Ik niet uit de wereld ben” (Joh. 17:9-16). De leden van zijn Kerk worden beschreven als vreemdelingen in deze wereld, die als ambassadeurs Christus' Koninkrijk, dat met deze wereld niets te maken heeft, vertegenwoordigen en niet *van* deze wereld zijn.

De Kerk zou verstrooid worden

Deze ware Kerk van God zou vervolgd en verstrooid worden. „Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen”, zei Jezus tot zijn discipelen (Joh. 15:20). „Trouwens, allen die in Christus Jezus godvruchtig willen leven zullen vervolgd worden” (2 Tim. 3:12).

In de nacht dat Jezus gegrepen werd om gekruisigd te worden, zei Hij: „Er staat geschreven, Ik zal de herder slaan en de schapen zullen verstrooid worden” (Markus 14:27). Nadat Hij, de Herder, gekruisigd was, zouden de „schapen” — zijn Kerk — verstrooid worden. Kort daarvoor, op diezelfde avond, had Jezus tot zijn discipelen

gezegd: „Gij zult verstrooid worden” (Joh. 16:32).

Die vervolging en verstrooiing begon al vroeg. Zie Handelingen 8:1: „En er onstond te dien dage een zware vervolging tegen de gemeente te Jeruzalem; en allen werden verstrooid over de streken van Judea en Samaria met uitzondering van de apostelen”.

Nergens zult u een profetie vinden, waarin staat dat de enige ware Kerk groot en machtig zou worden, en veel invloed op deze wereld zou uitoefenen. Zij werd veeleer door Jezus „klein kuddeke” (Lukas 12:32) genoemd, dat door de wereld veracht, vervolgd, verjaagd zou worden — dat afgezonderd van de wereld was! Verstrooid, maar nooit verdeeld. Altijd één Kerk die zich steeds aan dezelfde christelijke leer heeft gehouden, en nooit in verschillende sekten uiteengevallen is.

Over de geschiedenis van die Kerk heeft u beslist niet veel gelezen. Zelfs de historici hebben nooit geweten waar ze de ware Kerk moesten zoeken, omdat ze eenvoudig niet wisten wat de ware Kerk is.

Meesten misleid

Daarentegen hebben alle profetieën afval, misleiding en verdeeldheid voorspeld.

Jezus voorspelde als eerste verschijnsel dat in deze wereld naar voren zou komen, de enorme verleiding, met als climax de grote verdrukking in de vlak voor ons liggende jaren!

„En Jezus antwoordde en zei tot

hen: Zie toe, dat niemand u verleide! Want velen zullen komen onder Mijn naam en zeggen: Ik ben de Christus, en zij zullen velen verleiden" (Matth. 24:4, 5).

Let wel, het waren niet de enkelen die misleid zouden worden, maar de velen. Slechts enkelen zouden ware christenen worden!

Jezus heeft dezelfde toestand duidelijk beschreven toen Hij zei: „Gaaf in door de enge poort, want wijd is de poort en breed de weg, die tot verderf leidt, en velen zijn er, die daardoor ingaan; want eng is de poort en smal de weg, die ten leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vinden" (Matth. 7:13, 14).

Dat is niet wat de wereld gelooft en hoogstwaarschijnlijk heeft u dat ook niet altijd gehoord en als waarheid aangenomen. Maar dat heeft Christus gezegd! Wat is deze wereld toch misleid!

Satan wordt in de bijbel beschreven als de god van deze wereld. Hij verschijnt niet als een duivel, maar als een god — als een engel des lichts. En in Openbaring 12:9 leest u over Satan die de gehele wereld verleidt.

Ja, velen zouden komen onder de naam van Jezus en verkondigen dat Jezus de Christus is, ja, zelfs Christus aan de wereld prediken en toch deze wereld bedriegen.

Een les die geleerd moet worden.

De apostelen die door Jezus Christus persoonlijk onderwezen waren, waarschuwend de Kerk voortdurend voor de grote afval, die onmiddellijk na het beëindigen van hun ambt zou beginnen.

Nauwelijks 20 jaar na de kruisiging van Jezus waarschuwde de apostel Paulus in een van zijn eerste door God geïnspireerde brieven, dat men zich niet door valse prediking of door valse brieven, die naar het heet van de apostelen afkomstig zouden zijn, op een dwaalspoor moest laten brengen. „Laat niemand u misleiden, op welke wijze ook, want eerst moet de afval komen" (2 Thess. 2:3).

De apostelen wisten wat er gebeuren zou

In Handelingen 20:29-39 vertelt Paulus ons hoe de afval zou begin-

nen. Hij riep de ouderlingen (de bevoegde dienaren) van de Kerk te Efeze bij zich om hen z'n laatste instructies aangaande hun verantwoordelijkheid over de plaatselijke gemeenten te geven. „Want", zei Paulus, „zelf weet ik, dat na mijn heengaan grimmige wolven bij u zullen binnenkomen, die de kudde niet zullen sparen; en uit uw eigen midden zullen mannen opstaan, die verkeerde dingen spreken" — waarom? „Om de discipelen achter zich aan te trekken." Om een persoonlijke aanhang te verwerven! Om een nieuwe groepering te stichten!

Is de volle betekenis van deze twee verzen u duidelijk? De ouderlingen

*Jezus Christus is niet
de stichter van vele
kerkelijke groeperingen.
Christus zei: „Ik zal
mijn gemeente bouwen",
en dat heeft Hij gedaan!
Eén Kerk die de
opdracht heeft Gods
evangelie — precies die
boodschap die Christus
bracht — in heel de
wereld te verkondigen.*

of de dienaren waren speciaal bijeengeroepen, omdat onmiddellijk nadat Paulus Efeze zou verlaten er wolven in schaapskleren zouden binnensluipen waaraan de christenen ten prooi zouden vallen; en zelfs in deze kerkelijke gemeenten zouden dienaren avvallig worden en de leer van Jezus verdraaien om zichzelf van een aanhang te verzekeren.

Heidens bedrog voorspeld

Niet alleen Paulus, maar ook Petrus waarschuwde de Kerken dat velen zouden worden misleid. Er waren valse leraren onder de christenen, die ketterijen binnenbrachten: „En velen zullen hun losbandigheden navolgen, zodat door hun schuld de weg der

waarheid gelasterd zal worden" (2 Petr. 2:2).

Toen Paulus zijn tweede brief aan de van geboorte heidense Thessalonicenzen schreef, waarschuwde hij met de woorden: „Want het geheimnis der wetteloosheid is reeds in werking" (2 Thess. 2:7).

Ziet u dat in Paulus' tijd het zo handig gecamoufleerde onderricht in wetteloosheid en ongerechtigheid reeds in volle gang was? De Romeinse wereld werd overspoeld met talrijke mysteriegodsdiensten, die hun oorsprong vonden in de mysteries van de zoonanbidding.

Er werd door valse leraren heimelijk beweerd dat ze een verborgen maar gemakkelijke manier aan de hand konden doen om de gevolgen van het overtreden van Gods wetten te ontduiken. Judas zag zich in zijn brief genoodzaakt iedere christen te vermanen „tot het uiterste te strijden voor het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is. Want er zijn zekere mensen binnengeslopen — reeds lang tevoren tot dit oordeel opgeschreven — goddelozen, die de genade van onze God in losbandigheid veranderen en onze enige Heerser en Heer, Jezus Christus, verloochenen . . . Zij zijn het, die scheuringen maken, natuurlijke mensen, die de Geest niet hebben" (Judas 3, 4, 19).

Judas zegt dat deze predikers hun volgelingen van de gemeente der gelovigen afscheidden. Toen Johannes zijn brief schreef moest hij met betrekking tot de predikers, die heimelijk binnengeslopen waren, er deze droeve noot aan toevoegen: „Zij zijn van ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet; want indien zij uit ons geweest waren, zouden zij bij ons gebleven zijn: maar aan hen moest openbaar worden, dat niet allen uit ons zijn" (1 Joh. 2:19).

Ware christenen uitgestoten

Hoewel talloze bedriegers, gnostici genoemd, de Kerk verlieten en vele volgelingen met zich meevoerden, was er een nóg gevaarlijker avvalligheid, die de ware Kerk binnensijpelde.

Paulus onderrichtte Timotheus met de woorden: „Verkondig het woord, dring erop aan, gelegen of on-

gelegen, wederleg, bestraf, en bemoeidig met alle lankmoedigheid en onderrichting. Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen" — de gemeenten wilden doen waar zij zin in hadden en daarvoor kozen zij predikers, die hen de dogma's voorschotelden die zij zelf wilden horen — „dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren" (2 Tim. 4:2-4).

Dit gebeurde in de tijd van de apostelen en evangelisten. Velen die tot de eerste gemeenten der Kerk behoorden konden reeds na enkele generaties de gezonde leer niet meer verdragen, omdat ze zich niet bekeerden en daardoor de heilige Geest niet ontvangen hadden. Ze benoemden leraren die uit winstbejag aan hun wensen tegemoet kwamen door het prediken van fabels — dogma's, die heden ten dage als christelijk aanvaard worden — de verleidelijke fabels verbonden met mystiek en zoonaanbidding die het Romeinse Rijk overstroomden. De brieven van Paulus werden door hen verdraaid, zodat er een andere betekenis aan gehecht werd (2 Petr. 3:15-16).

Maar in plaats van hun gemeenten te verlaten en hun eigen sekten te vormen, zoals sommigen in het begin deden, bleven de valse predikers in de gemeenten en begonnen al spoedig de ware christenen eruit te drijven.

In de brief van de apostel Johannes aan Gajus lezen we: „Ik heb aan de gemeente een en ander geschreven; maar Diotrefes, die onder hen de eerste tracht te zijn, ontvangt ons niet. Daarom zal ik, als ik kom, herinneren aan zijn werken, die hij doet, daar hij met boze woorden tegen ons zwetst; en hiermede nog niet voldaan, ontvangt hij zelf de broeders niet en weerhoudt ook hen, die het wel willen doen, en hij werpt hen uit de gemeente" (3 Joh. 9 en 10).

De ware christenen, die alleen de ware Kerk vertegenwoordigen, werden uit de zichtbare, georganiseerde gemeenten gestoten. Zij waren de verstrooiden waarvan Johannes zei: „Daarom kent de wereld ons niet" (1 Joh. 3:1). In het westen van het

Romeinse Rijk, waar Paulus gestorven is, was de verwarring onder de christenen nog verder gegaan. De naam christen werd overgenomen door leiders, die in de gemeenten van de Kerk van God binnenslopen en die in de naam van Christus velen verleidden tot het navolgen van hun valse leerstellingen en tot het oprichten van een kerk met een wereldse regeringsvorm over het hele Romeinse Rijk.

De eeuw van duisternis

Na de verwoesting van Jeruzalem in 70 n.Chr. en na de dood van de apostelen, neemt men een vreemd verschijnsel waar. De ware Kerk verdwijnt bijna geheel uit de geschiedenis, terwijl de valse kerken naar voren komen! Over deze periode zegt de historicus Gibbon: „De geringe en verdachte kerkgeschiedenis stelt ons zelden in staat door de donkere wolken die boven deze eerste eeuw hangen, heen te dringen" (*Decline and Fall of the Roman Empire*, hoofdstuk 15).

De waarheid werd door dwaling verduisterd!

Jesse Lyman Hurlbut geeft ons nog meer bijzonderheden in zijn boek *The Story of the Christian Church*, blz. 41: „We zouden graag over het latere werk van medewerkers van Paulus, zoals Timotheus, Apollos en Titus willen lezen, maar na zijn dood wordt er niet meer over hen geschreven. Na de dood van Paulus hangt er 50 jaar lang een gordijn over de Kerk, waar we tevergeefs proberen doorheen te zien en als het eindelijk, ca. 120 n. Chr., door de geschiedschrijving van de vroegste kerkvaders optrekt, vinden we een Kerk, die in vele opzichten verschilt van die uit de dagen van Petrus en Paulus."

Gedurende die „verloren eeuw" verloren de meeste geschiedschrijvers de ware Kerk uit het oog. Toch is zij vanaf de tijd van Christus tot aan de huidige dag blijven bestaan. Maar slechts weinig mensen weten waar zij haar moeten zoeken. Voor verdere informatie over die ware Kerk of Gemeente van God kunt u ons gratis boekje aanvragen, getiteld *Wat is precies de Kerk?* en de overdruk *Dit is de Worldwide Church of God*. □

IN HET KORT

(Vervolg van pagina 10)

van het Midden-Oosten een hoogst voorname strategisch-politieke kwestie was en niet uitsluitend economisch van aard.

Ofschoon in 1954 een algemene overeenkomst met de sjah werd bereikt, betekende deze ommekeer in de ontwikkeling het begin van het einde van het Britse overwicht in het Midden-Oosten. Andere tegenslagen zouden spoedig volgen.

Het belang van de westerse oliestroom uit het Midden-Oosten bleef niet verborgen voor de vroegere Egyptische president Gamal Abdul Nasser. In zijn eigen woorden: „Petroleum is de levenszenuw van de beschaving". Hij nationaliseerde zonder omwegen het Suezkanaal in juli 1956.

De Britse reactie liet niet lang op zich wachten. Anthony Eden en Harold MacMillan waren onwrikbaar in hun verlangen om geweld te gebruiken teneinde Nasser uit te schakelen. Eerste-minister Eden ging voort met zijn invasieplannen, ondanks verzet van president Eisenhower die reeds eerder de opvatting van de VS aan Sir Anthony duidelijk had gemaakt.

Washingtons reactie was zoals beloofd. Broederlijk advies werd kracht bijgezet door sterke financiële druk. Toen de Anglo-Israëliëse invasie het pond sterling onder sterke druk zette, werd Amerikaanse monetaire hulp plotseling als voorwaarde verbonden aan een onmiddellijk staakt het vuren. Westminster moest toegeven.

De Britse aanwezigheid in het Midden-Oosten had een nieuwe ernstige terugslag ondergaan. Er ontstond een vacuüm dat Amerika nooit geheel vulde. In de jaren zestig volgde de Britse terugtrekking uit het gebied ten oosten van Suez.

Uit westers oogpunt bekeken moet het terugtrekken van de Britse paraplus worden beschouwd als een voorname oorzaak van de instabiliteit die nu het Midden-Oosten teistert.

Er is een oorzaak voor ieder gevolg. Mensen en naties oogsten wat zij zaaien. Wanneer zal de mensheid eindelijk deze meest fundamentele van alle lessen leren? □



„ZOALS HIJ GEBEKT IS”

Van de hele schepping is er misschien geen treffender bewijs van het creatieve talent van God dan het gevleugelde wonder genaamd vogel. Van de unieke constructie van hun skelet tot hun ingewikkelde veren, van hun spijsverterings- en zenuwstelsel tot hun verbazingwekkend geconstrueerde snavels, vertonen vogels vele wonderen van anatomie. Er worden hier slechts enkele voorbeelden van een ontzagwekkend aspect van de anatomie van de vogel getoond: hun opmerkelijk gevarieerde snavels.

Met de klok mee vanaf links boven: R.F. Head—*Animals, Animals*; A. Rokach—*Animals, Animals*; H. Reinhard—Bruce Coleman; C.C. Summers Jr.—Bruce Coleman; E. Appel—Photo Researchers; M. Stouffer—*Animals, Animals* (midden); T. McHugh—Photo Researchers



Vogelsnavels komen in allerlei vormen voor als wonderen der mechanica zorgvuldig ontworpen om voedsel te bemachtigen.

Met de klok mee vanaf links boven: de flamingo heeft een ingebouwde zeef in zijn snavel om in ondiep water kleine schaaldiertjes en andere stukjes voedsel uit de modder te zeven; de wilde eend heeft een filterbek; de kruisbek gebruikt zijn snavel om denappels uit elkaar te scheuteren en de zaadjes eruit te halen; de kolibrie heeft een spuitvormige snavel om honing te zuigen; de pelikaan heeft een mechanische scheep om vis te vangen en voedsel voor zijn jongen te bewaren; de tandelaar heeft een snijtandsnavel om zijn prooi te verscheuren; en tenslotte de ivoorsnavel (midden); de specht heeft een harde beitelachtige snavel om in bomen te hameren en insecten te vinden.





DE BRITTEN VERLATEN MALTA— ZAL RUSLAND HEN OPVOLGEN?

Gedurende 179 jaar waren er Britse strijdkrachten op Malta gestationeerd. Maar in het begin van dit jaar vertrok het laatste schip van de Britse marine, om nooit terug te keren. Hoe lang zal het duren eer een ander land deze eilandvesting in zijn macht tracht te krijgen? Hier volgt een ooggetuigeverslag van een onzer correspondenten.

door Robert C. Boraker

Onieuw heeft Groot-Brittannië een strategisch militaire basis verloren. In het kader van een inkrimpingsproces dat van 1947 dateert, hebben Britse strijdkrachten zich van lieverlee teruggetrokken uit India, Suez, Cyprus, Aden en Singa-

pore. In het begin van dit jaar kwam de tijd voor de laatste terugtrekking uit Malta, het kruispunt van de Middellandse Zee, het hooggeprezen „onzinkbare vliegdekschip” dat in de Tweede Wereldoorlog faam verwierf.

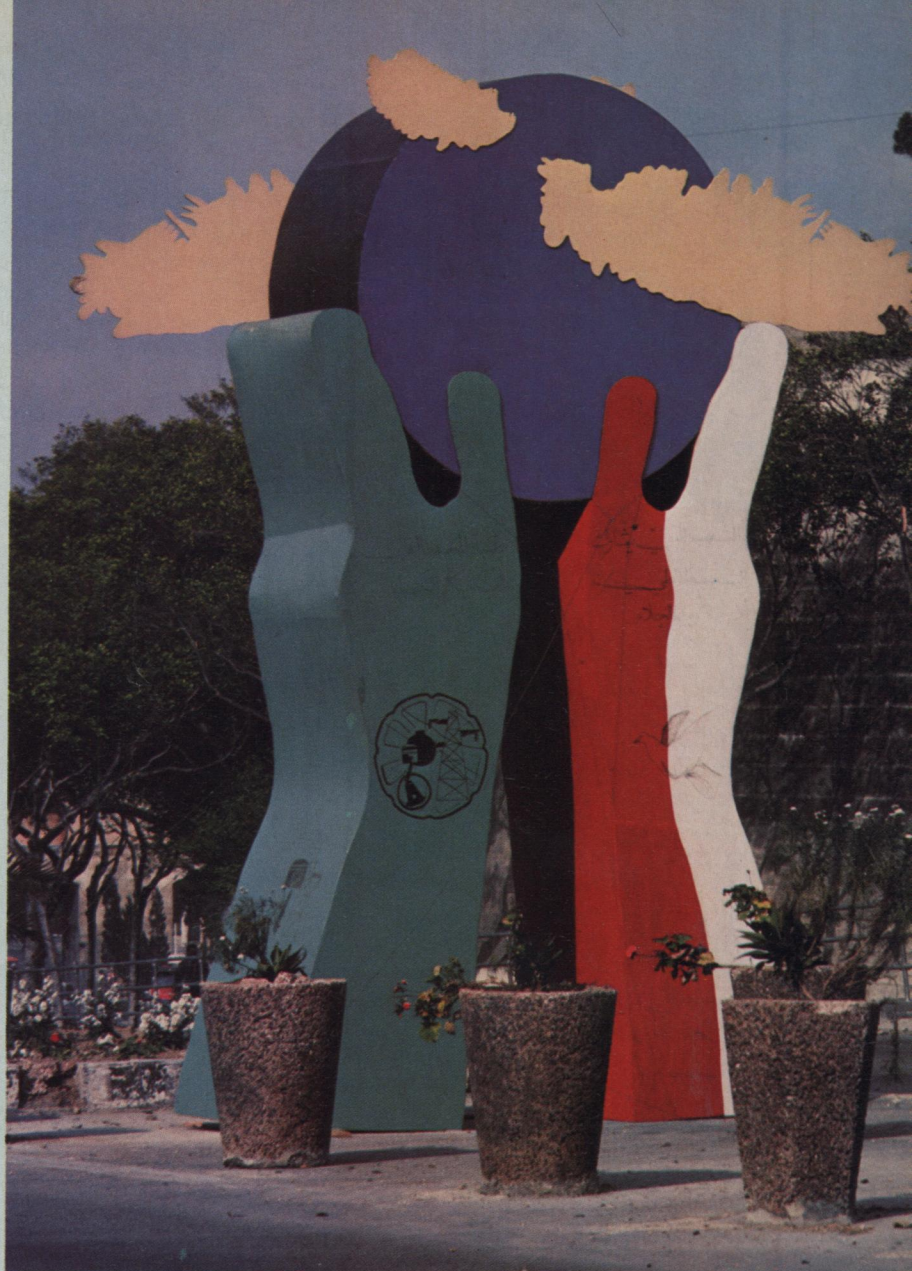
Op 31 maart liep Englands laat-

ste zevenjarige defensieovereenkomst met Malta af. Na een plechtigheid in Malta's Grand Harbor vertrok het laatste Britse marinevaartuig, een geleideprojectielenjager, *Hr. Ms. London*, naar huis.

Malta's gevatte premier Dom



Ted H. Funk—Woodfin Camp



Robert C. Boraker

Mintoff bestempelde het Britse vertrek rondweg als Malta's „Dag van vrijheid” (het land verwierf zijn politieke onafhankelijkheid in 1964). Toch vragen vele Maltezers zich af hoe vrij zij zullen zijn of welke prijs zij wellicht moeten betalen voor het slaken van de laatste banden met Groot-Brittannië en andere NAVO-landen in de verenigde verdediging van het Westen.

Toen ik een week na deze „Dag van vrijheid” in Malta aankwam, was de haven waar Britse marineschepen gedurende bijna twee eeuwen hadden geankerd, leeg. Alles wat er aan de havenkant van Vittoriosa over was, was een nieuw monument, voorstellende een Maltezer dokwerker die een Britse zeeman vaarwel zegt die Englands vlag voor

de laatste keer heeft gestreken. Een andere arbeider is uitgebeeld terwijl hij Malta's eigen vlag in de plaats van de Union Jack hijst.

Ironisch genoeg ziet men aan één hoek van Malta's vlag het George Cross (Groot-Brittannië's hoogste burgerlijke onderscheiding wegens dapperheid), die in 1942 door koning George VI aan Malta's gehele bevolking werd toegekend na een periode van bijzonder hevige aanvallen door nazi-bommenwerpers.

President Roosevelt eerde de Maltezers ook voor hun moed toen hij het land in 1943 bezocht. Op de muur van het paleis in Valetta, de hoofdstad, komt een inscriptie voor die een eervolle presidentiële vermelding citeert.

Maar de tegenwoordige 320.000 Maltezers kunnen niet eeuwig teren

De GRAND HARBOR van Valetta, de hoofdstad van Malta (links), met Fort St. Elmo op de voorgrond. Een monument in Valetta (boven), voorstellende twee handen, de groene van Libië en de rood met witte van Malta, die samen de Maltezer eilanden dragen.

op het moedige verleden van hun land. Het einde van de Britse militaire aanwezigheid betekent een verlies aan werkgelegenheid voor vijf procent van de werkende bevolking en een verlies van één vierde van de ontvangsten in vreemde valuta. Wat belooft de toekomst zonder de inkomsten — ongeveer \$70 miljoen per jaar — van de Britten?

Geschiedenis van veroveringen

Malta bestaat uit een kleine maar strategisch belangrijke groep eilan-

den in het centrum van de Middellandse Zee, ongeveer tachtig km ten zuiden van Sicilië en ongeveer 350 km van de kusten van Afrika. Het is sinds duizenden jaren een strategische voorpost.

De Maltezers zijn zelden hun eigen meesters geweest. Malta's geschiedenis is gevuld met een reeks veroveraars en opperheren, te beginnen met de Foeniciërs en vervolgens via de Carthagers, Romeinen, Byzantijnen, Vandalen en Goten, Arabieren, Noormannen, de Ridders van St. Jan (een militante katholieke orde die de opmars van de Ottomaanse Turken tot staan bracht), de Fransen en de Britten.

Het was gedurende de Romeinse periode dat de apostel Paulus schipbreuk leed op „Melita” (Hand. 28:1) — de oude naam voor Malta.

Nadat de Britten in 1800 de Maltezers hadden geholpen de Fransen te verslaan, werd hun gevraagd te blijven en de heerschappij over het eiland over te nemen. De Grand Harbor werd het hoofdkwartier van de Britse Middellandse-Zee-vloot. Werkzaamheden op de marinewerf en inkomsten van militairen die hun salaris besteedden, werden de voornaamste bron van Malta's rijkdom.

Engeland regeerde Malta tot in 1964 volledige politieke onafhankelijkheid werd verleend. De terugtrekking van Brits militair en marinepersoneel die in die tijd begon, veroorzaakte economische en politieke problemen. De regering heeft getracht industrie uit de hele wereld, speciaal uit Europa, aan te trekken.

Men begon ook met het boren naar olie voor de kust, maar de scheidslijn in de territoriale wateren tussen Libië en Malta moet nog worden vastgesteld. Tenzij dit project slaagt, zal de olieaanvoer uit Libië moeten blijven komen.

Er is een nieuwe ontwikkeling op gang gekomen van de fabricage van textiel en consumptiegoederen. Een bloeiende toeristenindustrie is aangevoerd door de bouw van nieuwe hotels en talrijkere luchtverbindingen. De droogdokken die eerder gebruikt werden voor Britse marinevaartuigen, zijn gemoderniseerd en uitgebreid, zodat er zowel schepen gebouwd als gerepareerd kunnen worden. Op het ogenblik bouwt men een reusachtig dok voor supertankers

onder toezicht van ingenieurs van het Chinese continent.

Zal de neutraliteit functioneren?

Premier Dom Mintoff heeft hard gewerkt om Malta tot een neutraal land te maken. Zijn doel is het uitwissen van het eeuwenoude beeld van Malta als niets dan een eilandvesting onder het gezag van vreemde mogendheden. Hij wil dat zijn land zijn ware identiteit en plaats onder de naties van de wereld vindt.

De sterke links-van-het-centrum-oriëntatie van de huidige regering wordt weerspiegeld door de financiële bijstand die ontvangen is van Oost-europese landen, Libië en China. Toch beweert de regering dat ze een neutrale koers zal volgen in haar buitenlandse politiek. Ze is niet van plan havenfaciliteiten te verlenen hetzij aan de Amerikaanse Zesde Vloot, hetzij aan de door de Sovjets geleide Warschau-Pact-landen.

Mintoff heeft gezegd dat Malta moet fungeren als brug tussen Europa en Noord-Afrika. Maar dit denkbeeld is verre van verwezenlijkt. Europeanen en Afrikanen willen blijkbaar niet dat Malta als hun bemiddelaar optreedt.

Of Malta een waarlijk neutrale positie kan handhaven, staat nog te bezien. Het vertrek van de Britten werd, zoals reeds vermeld, gevierd als Malta's „Dag van vrijheid”. Ik heb overal opschriften gezien die aan deze gelegenheid herinnerden. Sommige ervan luiden: „Een bevrijd Malta” en „Vrijheid in vrede”.

Malta is inderdaad vrij van Engeland, maar zal een andere natie, overeenkomstig Malta's geschiedenis, trachten invloed uit te oefenen op deze kleine archipel in de Middellandse Zee?

Libië is zeker een van de gegadigden. Kolonel Muammar Gadafi en een gevolg van vijfhonderd overheidspersonen kwamen uit Tripoli om de feestelijkheden van de 31e maart bij te wonen. Een bord op de boulevard die tot in Valetta leidt, vertoonde de handen van Libië en Malta, die beide het eiland beschermden.

De dreigende schaduw van Gadafi — die, met Libië's olie-inkomsten, bijna iedere radicale „bevrijdings”-beweging in de wereld steunt — is veelzeggend genoeg. Sommige wes-

terse militaire experts zijn nog meer bevreesd dat het deelgenootschap Mintoff-Gadafi de deur zou kunnen openen voor de Sovjetunie om een veel bedenkelijker rol in de Middellandse Zee te spelen. Vandaar dat nauwe banden met Libië's kolonel Gadafi Malta in een situatie zouden kunnen brengen waarin vrijheid van Engeland wordt ingeruild voor dienstbaarheid in een satellietverhouding met Libië of Rusland. Engeland zal niet meer aanwezig zijn om een verdediging tegen ongewenste indringers te verschaffen.

Weer een verloren zeedoorvaart

Wat er ook in de toekomst gebeurt, één ding is zeker: Groot-Brittannië heeft weer een toegang verloren tot een vitaal gebied dat het in staat stelde de zeeën te beheersen. Zoals wij reeds vele malen in dit tijdschrift hebben uiteengezet, zouden Abrahams nakomelingen — de Britten en Amerikanen — in hun ontwikkeling tot nationale grootheid, in het bezit komen van de vitale geografische vaarwegen van hun vijanden. Deze vaarwegen zouden hun als een zegen en erfenis van God worden gegeven.

God heeft nadrukkelijke beloften gedaan aan Abraham en zijn afstammelingen, die sinds lange tijd in de Britse en Amerikaanse volken zijn vervuld. God voorspelde: „Ik zal u rijkelijk zegenen en uw nageslacht zeer talrijk maken, als de sterren des hemels en als het zand aan de oever der zee, en uw nageslacht zal de poort zijner vijanden in bezit nemen” (Gen. 22:17).

Deze belofte werd herhaald aan Abrahams schoondochter Rebekka, toen haar broeder en moeder geïnspireerd werden om te zeggen: „Onze zuster, moogt gij tot duizenden van tienduizenden worden, en uw nageslacht bezitte de poort van zijn haters” (Gen. 24:60).

Een „poort” is een nauwe doorgang of een toegang of uitgang. In geografische termen verwijst een „poort” naar de voornaamste toegangen tot de oceanen der wereld en de punten die de grote vaarwegen beheersen. Voorbeelden van zulke zee-poorten zijn het Suezkanaal, de Straat van Gibraltar, Aden, Malta, Singapore, en het Panamakanaal.

In hun ontwikkeling tot nationale grootheid verkregen Groot-Brittan-

nië en de Verenigde Staten de beheersing van bijna iedere strategische land- en zee-poort in de wereld. De Tweede Wereldoorlog draaide om de beheersing van deze „poorten” die de wegen van de oceanische handel openhielden om de Asmogendheden te helpen verslaan.

Thans echter heeft Groot-Brittannië het merendeel van deze vitale land- en zeedoorvaarten verloren. Dit is gebeurd omdat God de zegeningen heeft teruggetrokken die Hij Abrahams afstammelingen beloofd had. Engeland en Amerika beginnen nu te lijden onder de vervloeking die God voor ongehoorzaamheid beloofde. (Zie Lev. 26 en Deut. 28.)

Slechtst mogelijke tijdstip

Het verlies van Malta als Britse en NAVO-militaire basis is veelbetekender dan de meeste mensen beseffen. Engeland heeft het vliegveld Luqa verlaten, een belangrijk station voor het transport op middellange afstand van de RAF. Verdwenen is ook het verkenningsskader dat het spoor van de meeste onderzeeërs der Russen in het oog hield.

Maar de ergste slag heeft misschien de Britse Marine getroffen. Malta was een vitale basis voor de bescherming van de 480 Britse koopvaarders die gemiddeld iedere dag in de Middellandse Zee varen.

De Britse zeemacht is, tot ontzetting van functionarissen van het zuidelijke hoofdkwartier der NAVO in Napels, nu feitelijk verdwenen van de Middellandse Zee, die eens een „Brits meer” werd genoemd. Russische zeestrijdkrachten vervangen haar.

Deze zelfde functionarissen geloven dat een Sovjetaanval tot in West-Europa veel waarschijnlijker zal plaatsvinden in de zachte onderbuik der NAVO dan tegen de goedverdedigde Noordduitse vlakte. (Na het offensief van de As te hebben weerstaan, diende Malta als vitaal steunpunt voor de Geallieerde invasie van Sicilië en Italië.)

Het vertrek van de Britse vloot van Malta en de Middellandse Zee had, volgens de NAVO-commandanten, niet op een slechter tijdstip kunnen komen. Het conflict tussen Griekenland en Turkije wegens Ankara's invasie van Cyprus in 1974 had reeds een reusachtig gat gescheurd in het

zuidelijke defensiegebied van de NAVO. Sindsdien heeft Griekenland zich uit de NAVO teruggetrokken en Turkije is in een economisch moeras verzonken.

Ook in Noord-Afrika dreigen moeilijkheden. Volgens een bericht in de Londense *Daily Telegraph* van 24 mei 1979, heeft Libië de Sovjetvloot het gebruik aangeboden van havenfaciliteiten in Tripoli, Benghazi en Tobroek — faciliteiten die de Britten tien jaar geleden aan Gadaffi hadden overgedragen. Tientallen Russische Migs staan reeds op vroegere luchtbases van de RAF in Libië geparkeerd.

De Rode Marine heeft wanhopig behoefte aan bases in Libië, Tunesië



Wide World

DE LEVENDIGE PREMIER Dom Mintoff wil een neutrale koers varen voor zijn strategisch eilandenrijk.

of Algerije — of Malta — als vergoeding voor het feit dat ze in 1975 uit Egyptische havens is geworpen.

De Sovjets pikken vroegere Britse vaarwegen één voor één in. „De van Aden is genoteerd”, schreef de *Daily Telegraph* van 8 februari 1978. „Kort nadat de Britse lucht- en zeestrijdkrachten hun bases daar hadden ontruimd (in 1967), trokken de Russen erin.”

Ruslands strategie

Westerse analytici weten dat het uiteindelijke doel der Sovjets het afsnijden is van de vitale zeewegen waarvan de westerse wereld voor haar grondstoffen afhankelijk is.

Olie van de Perzische Golf wordt of door het Suezkanaal of om de

Afrikaanse Kaap verscheept. De Sovjets hebben zich reeds genesteld op strategische punten langs deze vaarwegen — de Hoorn van Afrika, Aden, Ethiopië, Mozambique en Angola. Wie deze olieroutes beheerst, kan het economische hartebloed van het Westen beheersen. Indien de Sovjets een basis op Malta hadden, zou wederom een strategisch punt langs de levenslijn van de olie onder hun controle staan.

West-Europa is voor ongeveer 80 procent van zijn olie afhankelijk van het Midden-Oosten en Noord-Afrika. Op iedere willekeurige dag vervoeren meer dan 300 tankschepen 25 miljard vaten olie in verschillende richtingen door de Middellandse Zee — langs rondtrekkende schepen van de Rode Vloot.

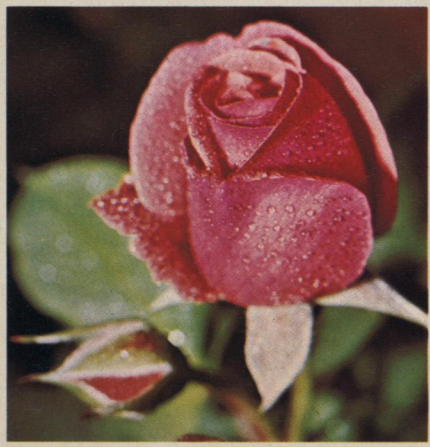
Generaal Sir Walter Walker, de vroegere opperbevelhebber van de Geallieerde strijdkrachten, beschreef het potentiële gevaar toen hij onlangs schreef: „De NAVO en Europa hangen voor hun voortbestaan af van hun verbindingen ter zee en tenzij ze deze kunnen openhouden, zullen ze verhongeren, terwijl hun industrie en hun strijdkrachten tot stilstand zullen komen” (*The Bear at the Back Door*, blz. 200).

De NAVO moet een multinationale vloot hebben om een doeltreffende afschrikking in de Middellandse Zee te vormen. Het verlies van Britse faciliteiten op Malta zal die noodzaak des te moeilijker te vervullen maken.

De Maltezer bevolking heeft er geen idee van hoe hun toekomst er zonder Britse hulp uit zal zien. Ondanks hun verlangen naar onafhankelijkheid, wenste de meerderheid niet het volledige vertrek van de Britten. Zij wantrouwen de Libiërs en de invloed die ze uitoefenen. En ze worden nog meer kopschuw naarmate ze zien dat de Sovjetvloot langzaam maar zeker het machtsevenwicht in de Middellandse Zee aan het veranderen is.

Op de avond voor hun vertrek zongen de Britse zeelieden en Maltezers weemoedig: „Tot weerziens, waar dan ook, hoe dan ook . . .”

De 31e maart was waarlijk een droeve dag voor Malta, Groot-Brittannië en de westerse wereld — een nieuwe mijlpaal in de bijbelse profetie. □





DE WERELD VAN MORGEN— Een hof van Eden hier op aarde

door Richard Rice

Ik was sprakeloos, één en al opwinding vanwege het adembenemende schouwspel daar voor me. Ik stond op de stoep van ons buitenhuis en keek uit over het weelderige groen, dat zich mijlen ver uitstreckte. Gevoelens van geluk en dankbaarheid welden in me op. Heel de nacht had een hevig onweer de zo dringend nodige regen doen neerdalen en nu was een stralende nieuwe dag aangebroken.

Een pittig ochtendbriesje begon ijverig de wolken opzij te duwen en bood aldus de zonnestralen de kans door de ochtendnevels heen te dringen. De lucht was rein en fris en overall hing lentegeur. Nu de zon haar warme stralen naar de aarde zond, glinsterden fijne waterdruppels op de tere planten en boombladeren.

De vogels zongen het hoogste lied en het vee op de boerderij begon zich te roeren. Zo ver het oog reikte was heel de schepping nieuw en trilde van leven. Een kostelijk tapijt van glinsterend groen gras had zich ontwikkeld en gezonde gewassen waren ontsproten.

Rozeknoppen en bloemen begonnen hun bladeren te ontvouwen met een gloed van kleuren. De aarde kwam tot leven!

Het is op ogenblikken als deze, wanneer we Gods eigen schepping zich zien ontplooiën vol leven en schoonheid, dat profetieën die ons de wereld van morgen beschrijven, zo'n duidelijke en diepe betekenis krijgen.

Na de thans dreigende wolken van onheil en wanhoop, zal een gouden tijd van vrede en welvaart dagen. Gans de aarde zal een waar paradijs worden, een aards hof van Eden, door heel de mensheid gedeeld.

Het goede leven

Laten we een ogenblik denken aan het goede leven in de wereld van morgen, wanneer hetgeen hierboven werd beschreven, over gans de aarde te vinden zal zijn.

„Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat de ploeger zich aansluit bij de maaier en de druiventreder bij hem die het zaad strooit; dan zullen de bergen druipen van jonge wijn en al de heuvelen daarvan overvloeien. Ik zal een keer brengen in het lot van mijn volk Israël: verwoeste steden zullen zij herbouwen en bewonen; wijngaarden zullen zij planten en de wijn daarvan drinken; boomgaarden zullen zij aanleggen en de vrucht daarvan eten. Dan zal Ik hen planten in hun grond, en zij zullen niet meer worden uitgerukt uit de grond die Ik hun gegeven heb, zegt de Here, Uw God” (Amos 9:13-15). „... Is het niet nog een korte tijd, totdat de Libanon in een gaarde verandert en de gaarde een woud lijkt?” (Jes. 29:17.) „De woestijn en het dorre land zul-

len zich verblijden, de steppe zal juichen en bloeien als een narcis; zij zal welig bloeien en juichen, ja juichen en jubelen. De heerlijkheid van de Libanon is haar gegeven, de luister van de Karmel en van Saron . . . in de woestijn zullen wateren ontspringen en beken in de steppe en het gloeiende zand zal tot een plas worden en het dorstige land tot waterbronnen" (Jes. 35:1-2, 6-7).

„Zo komen zij jubelend op de hoogte van Sion en stromen toe naar het goede des Heren, naar koren, most en olie, naar schapen en rundren; hun ziel zal zijn als en besproei-de hof, zij zullen nooit meer versmachten" (Jer. 31:12).

Is het u wel duidelijk dat de bedoeling van dit machtige Werk is het verkondigen van Gods voorzegde tussenkomst en van het komend Koninkrijk?

Denkt u zich dat toch eens in! Deze wereld van nu, ellendig en verziekt, smerig en gemeen, zal worden genezen. Er zal een nieuwe, fascinerende wereld komen.

Dat is het waar het *goede nieuws* van Gods Koninkrijk op neerkomt.

Heden ten dage horen miljoenen over heel de wereld via radio en televisie deze bemoedigende boodschap verkondigen. Maar u behoort tot de weinige bevoorrechten die nu reeds, door het lezen van deze regels er tevoren kennis van neemt en die rechtstreeks in contact komt met het Werk dat de weg bereidt.

Ware kennis omvat heel de aarde

Als hij de utopische uitwerking beschrijft, welke deze onschatbare kennis zal hebben op allen die deze ontvangen en ernaar handelen, dan zegt Jesaja: „Want zoals de regen en de sneeuw van de hemel neerdaalt en daarheen niet weerkeert, maar doortochtigt eerst de aarde en maakt haar vruchtbaar en doet haar uitspruiten en geeft zaad aan de zaaier en brood aan de eter, alzo zal mijn woord, dat uit mijn mond uitgaat, ook zijn: het zal niet ledig tot Mij wederkeren, maar het zal doen wat Mij behaagt en dat volbrengen, waartoe Ik het zend. Want in vreugde zult gij uittrekken en in vrede geleid worden; de bergen en de heuvelen zullen voor u uitbreken in gejuich en alle bomen des velds zullen in de handen klappen. Voor een doornstruik zal een

cypres opschieten, voor een distel zal een mirt opschieten . . ." (Jes. 55:10-13).

De tijd zal komen dat iedere sterveling hier op aarde het goede nieuws verneemt en de ware God zal leren kennen. „Dan zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder leren: Kent de Here; want zij allen zullen Mij kennen van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het woord des Heren . . ." (Jer. 31:34). „ . . . want de aarde zal vol zijn van kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken" (Jes. 11:9).

Een rechtvaardig heerser

Wat een werkelijk goed nieuws! Als eenmaal aan heel het menselijk geslacht de weg van God is onderwezen, dan zal er eindelijk vrede en overvloed voor iedereen hier op aarde zijn. Christus' gezag zal dan de zo welkome, frisse geuren van de lente brengen. „ . . . het veld en al wat daarop is, verblijde zich; dan zullen alle bomen des wouds jubelen voor de Here . . . want Hij komt om de aarde te richten" (Ps. 96:12, 13).

Zoals David in zijn laatste woorden liet weten: „Israëls Rots zegt tot mij: Een rechtvaardige heerser over de mensen, een heerser in de vreze Gods, hij is als het morgenlicht bij het opgaan der zon, een morgen zonder wolken: door de glans na de regen spruit jong groen uit de aarde" (1 Sam. 23:3-4). Bereidt u zich thans daadwerkelijk voor, opdat u deel zult hebben aan deze prachtige wereld van morgen? □

7 BEWIJZEN

(Vervolg van pagina 3)

dag van Israëls uittocht uit Egypte. Egypte is ook een zinnebeeld van zonde — en Israël werd door God door middel van wonderen uitgeleid, net zoals Hij zijn volk heden nog uit de slavernij der zonde bevrijdt. Er komen twee jaarlijkse heilige dagen in dit feest voor — de eerste en de laatste van de zeven.

Het derde jaarlijkse feest is het feest der eerstelingen dat in het Nieuwe Testament van de bijbel Pinksteren genoemd wordt. Dit is het enige tijdstip van het jaar waarop de Kerk telt om de juiste dag uit te reke-

nen. Het is 50 dagen gerekend vanaf de „dag na de wekelijkse sabbat" die zich voordoet gedurende het feest van de ongezuurde broden. Het oorspronkelijke Griekse woord voor Pinksteren is *pentekoste* wat eenvoudigweg „vijftigdal" betekent. Dit geeft de komst en de inwoning van de heilige Geest weer, die de „erstelingen" verwekt — die betrekkelijk weinig eersten die geroepen worden tot geestelijke redding. De heilige Geest kwam precies op de vijftigste dag — de eerste keer dat de heilige Geest geschonken werd aan een groep die de Kerk van God vormde. Deze jaarlijkse feestelijke plechtigheid herinnert Gods volk er jaarlijks aan, dat zij alleen maar de *eersten* zijn die tot geestelijke redding geroepen worden; dat de wereld, behalve de enkele groepen, van God afgesneden is — noch „gered" noch „verloren" — alleen maar nog niet geroepen. Derhalve nog niet geoordeeld.

Een ander incidenteel bewijs van de identiteit van de enig ware Kerk is de wetenschap dat met de stichting van de Kerk van God „het nu de tijd is dat het oordeel begint bij het huis Gods". Degenen die in Gods Kerk geroepen zijn, worden nu geoordeeld. Anderen niet — nog niet!

Deze jaarlijkse feesten zijn gesitueerd rond de jaarlijkse oogstseizoenen in Jeruzalem. De eerste drie beelden de vroege graanoogst uit, typerend voor de eerste vroege geestelijke oogst bij het bekeren van de mens. De laatste vier stemmen overeen met de laatste grote oogst in de herfst. Ze vallen allemaal in de zevende, heilige maand.

Feest nummer vier is het feest der bazuinen (*Rosh Hashanah* in de Joodse leer) op de eerste dag van de zevende maand van de kerkelijke kalender. Het bazuinenfeest beeldt de tweede komst van Christus om over heel de aarde te heersen uit en herinnert de Kerk jaarlijks daaraan.

De grootste bijeenkomst op aarde

Het vijfde feest is de grote verzoending, in de Joodse leer Yom Kippoor genaamd — een plechtige vastendag. Er mag van zonsongang tot zonsongang niets gegeten worden. Het beeldt voor Gods volk de verzoening van de mens met God uit. De wereld, thans 6000 jaren van God afgesneden, is bedrogen en misleid door de god van

deze wereld, Satan. Jezus Christus kwalificeerde zich om de vroegere Lucifer op de troon van de aarde te vervangen. Als Hij komt als Koning der koningen zal met Satan afgerekend worden; hij zal gedurende 1000 jaren gebonden en opgesloten worden (Openb. 20:3). Zonder Satan die „werkzaam is in de kinderen der ongehoorzaamheid” (Ef. 2:2), zal de mensheid eindelijk verzoend worden met de ware Schepper God.

Het zesde feest is het loofhuttenfeest — een feest van zeven dagen met als eerste dag de zesde jaarlijkse heilige dag. Het loofhuttenfeest wordt gevolgd door een achtste dag, een eendaagse heilige dag — die er in totaal een achtdaags feest van maakt.

Dit beeldt het duizendjarig rijk van het Koninkrijk Gods uit dat gedurende 1000 jaren over alle volkeren zal heersen. Gedurende dit duizendjarig rijk zullen alle levende wezens geroepen worden tot berouw en geloof en eeuwige redding door de heersende Christus — zonder een Satan die overwonnen moet worden. Meer bijzonderheden over die tijd zullen onder bewijs nummer zeven gegeven worden.

De zevende en laatste heilige dag begint bij zonsondergang als juist het loofhuttenfeest is afgelopen. Zoals eerder gezegd, is dit, hoe klein de Worldwide Church of God wat aantal betreft ook is, de grootste jaarlijkse conventie die door enige kerk over de gehele wereld heen wordt gehouden.

Als de miljarden geroepen zullen worden.

De achtste en laatste dag (het zevende feest) doet ieder jaar weer denken aan wat in Gods grote plan besloten ligt voor de miljarden mensen die sinds Adam geleefd hebben en gestorven zijn — afgesloten van God — niet geoordeeld — noch „verloren” noch reeds „gered”.

Zij zullen na het duizendjarig rijk tijdens een speciale opstanding opgewekt worden (Openb. 20:11-13). Dit wordt ook beschreven in Ezechiëls profetie over het „dal vol dorre beenderen” (Ezech. 37). Al degenen die niet geroepen waren, zullen tot sterfelijk leven opgewekt worden en zullen dan na 7000 jaar menselijke geschiedenis geconfronteerd worden met wat hun ervaring met zonde we-

zenlijk bewezen heeft. Allen zullen dan geroepen worden tot bekering en eeuwig leven.

Het uiteindelijke lot van de onverbeterlijken

Er zal dan nog een opstanding plaatsvinden — van degenen die tot redding *geroepen* werden, maar deze verworpen hebben — de onverbeterlijke goddelozen. Zij zullen sterfelijk opgewekt worden om hun fatale beslissing te beseffen. Zij zullen „in de poel des vuurs geworpen worden. Dat is de tweede dood” (Openb. 20:14-15). Deze „poel des vuurs” wordt door Petrus afgeschilderd in zijn tweede brief.

„Dit is reeds de tweede brief, geliefden, die ik u schrijf; in beide tracht ik uw zuiver besef door herinnering wakker te houden, om aan de woorden te denken, die door de heilige profeten (Oude Testament) gesproken zijn, en aan het gebod uwer apostelen (Nieuwe Testament) van de Here en Heiland. Dit vooral moet gij weten, dat er in de laatste dagen spotters met spotternij zullen komen, die naar hun eigen begeerten wandelen, en zeggen: Waar blijft de belofte van zijn komst? Want sedert de vaders ontslapen zijn, blijft alles zó, als het van het begin der schepping af geweest is.

Want willens en wetens ontgaat hun, dat door het woord van God de hemelen er sedert lang geweest zijn en de aarde, die uit en door het water bestaat, waardoor de toenmalige wereld is vergaan, verzwolgen door het water. Maar de tegenwoordige hemelen en de aarde zijn door hetzelfde woord als een schat weggelegd, ten vure bewaard tegen de dag van het oordeel en van de ondergang der goddeloze mensen.

Doch dit ene mag u niet ontgaan, geliefden, dat één dag bij de Here is als duizend jaar en duizend jaar als één dag. De Here talmt niet met de belofte, al zijn er, die aan talmen denken, maar Hij is lankmoedig jegens u, daar Hij niet wil, dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekering komen. Maar de dag des heren zal komen als een dief. Op die dag zullen de hemelen met gedruis voorbijgaan en de elementen door vuur vergaan, en de aarde en de werken daarop zullen gevonden worden” (2 Petr. 3:1-10).

Maleachi voegt er over die uiteindelijke ondergang in onbewuste (Pred. 9:5) vernietiging van de moedwillige opstandigen aan toe:

„Want zie, de dag komt, brandend als een oven! Dan zullen alle overmoedigen en allen die goddeloosheid bedrijven, zijn als stoppels, en de dag die komt, zal hen in brand steken — zegt de Here der heerscharen — welke hun wortel noch tak zal overlatten . . . want tot stof zullen zij zijn onder uw voetzolen op de dag die Ik bereiden zal, zegt de Here der heerscharen” (Mal. 4:1-3).

De naam van de ware Kerk

De naam van Gods ware Kerk is belangrijk — maar niet een exclusief bewijs van identificatie, omdat een klein aantal belijdende christelijke sekten de naam gebruiken. Toch zal de ene en enige oorspronkelijke Kerk, die in 31 n. Chr. door Jezus Christus werd gesticht zeer zeker de ware naam dragen.

God noemt dingen en mensen naar wat ze zijn. De „vergadering in de woestijn” — de Kerk (of Gemeente) van het Oude Testament werd „de vergadering van Israël” genoemd, omdat zij bestond uit de lichamelijk geboren kinderen van Israël. Het uit drie letters bestaande woord *van* duidt de eigenaar of afkomst aan.

De Kerk in het Nieuwe Testament die door Christus is georganiseerd, wordt in het Nieuwe Testament twaalf keer de „Gemeente van God” genoemd, soms met een wijziging in woord of zinsnede, zoals „de Gemeente van God die te Corinthe is” of de „Gemeenten Gods in Judea”. Heden staat zij bekend als de Wereldwijde Kerk van God.

Het Nederlandse woord „gemeente” is vertaald van het Griekse woord *ekklesia* en het Griekse woord dat in de oorspronkelijke tekst van het Nieuwe Testament wordt gebruikt, betekent eenvoudigweg een groep, vergadering, enz., zonder speciale referentie aan een *kerk*. Te Efeze werd bijvoorbeeld het — politieke — stadsbestuur een *ekklesia* genoemd, zonder enige godsdienstige bijbetekenis.

De enige factor die het woord „kerk” heiligt is wanneer het refereert aan de Kerk van God — met andere woorden de groep, vergadering, bijeenkomst of kerk die aan God behoort. Het is de ermee verbon-

den naam van God, die de naam heiligt.

Bijvoorbeeld de naam „Rooms-Katholieke Kerk” betekent een algemene (katholieke) kerk van Rome. De „Lutherse Kerk” is die verzameling mensen die Luther volgen of die groepering die door Luther is gesticht. De „Methodisten Kerk” betekent (volgens haar naam) een groep of een aantal mensen die een bepaalde methode volgen. De „Baptisten Gemeente” betekent naar de naam een groep of een combinatie van groepen, die in dopen geloven en Johannes de Doper volgen. De naam „Congregational Church” houdt alleen maar een groep mensen in die geloven dat het gezag in handen van de leken hoort. De naam „Presbyteriaanse Kerk” betekent een groep mensen die geloven dat het gezag in handen van de „raad” van dienstdoende geestelijken hoort.

De naam „Kerk van God” betekent die groep „eruit geroepen”, uit de wereld geroepen, die God als het gezag beschouwen — en die zich onderwerpen aan het bestuur van God door Christus, door (op het menselijke vlak) apostels gekozen door Christus — en niet gekozen door mensen!

De naam van de ware Kerk heeft dus een essentiële betekenis. En de naam is belangrijk!

In het laatste gebed van Jezus tot God, voordat Hij werd gekruisigd, bad Hij: „Ik heb uw naam geopenbaard aan de mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt . . . en . . . Ik kom tot U. Heilige Vader, bewaar hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, dat zij één zijn zoals Wij. Zolang Ik bij hen was, bewaarde Ik hen in uw naam . . .” (Joh. 17:6, 11-12). □

(wordt vervolgd)

HABSBURG

(Vervolg van pagina 9)

geopperd dat het opkomende verenigde Europa ooit een koning aan het hoofd zal hebben. Wat betreft de mogelijkheid van een restauratie van de Habsburgers, heeft Otto opgemerkt: „Dat zou onrealistisch zijn, en bovendien heb ik die verklaring ondertekend (afstand van de Habsburgse troon en van privileges) en daarmee uit. Als ik mijn handtekening ergens onder zet, houd ik me daar ook aan. Dat probeer ik tenminste.”

„Maar als men de monarchistische sentimenten toestond tot ontplooiing te komen, en als zij dat ook werkelijk deden,” merkte een schrijver enkele jaren geleden op, „bestaat er geen twijfel dat Aartshertog Otto een bijzonder aantrekkelijke gegadigde voor het leiderschap zou kunnen zijn”. Otto zelf heeft gezegd dat hij „zich nog altijd kan voorstellen dat een verenigd Europa zowel uit monarchieën als uit republieken zou kunnen bestaan”.

In zijn voorwoord tot Von Habsburgs boek *De sociale orde van morgen* wijst Christopher Hollis erop dat Otto „gaarne zou zien dat Europa zijn noodzakelijke eenheid zou herstellen, en dat naar zijn mening de keizerlijke kroon van Karel de Grote en van het Heilige Roomse Rijk stellig een rol zou kunnen spelen in de symboliek van die eenheid”.

De intereuropese eenheid is sedert lang een streefdoel geweest van de Habsburg-dynastie. Otto zelf heeft het dikwijls over de overeenkomst tussen het Heilige Roomse Rijk van de middeleeuwen en zijn visie van een Verenigde Staten van Europa. Wat dit betreft heeft Otto met nadruk gewezen op het belang van de religie voor de vorming van een verenigd Europa. In dit verband is het interessant dat hij in april jl. in zijn hoedanigheid van president van de Pan-Europese Unie door paus Johannes Paulus II werd ontvangen, tijdens welk onderhoud de paus uitvoerig sprak over de Europese integratie.

Waarnemers van de pogingen om tot Europese eenheid te komen, hebben dikwijls opgemerkt dat een ontbrekend, maar onontbeerlijk onderdeel van het Europese gebeuren bestaat uit een bezielende leider, die tevens een organisatiegenie is — een nieuwe Karel de Grote, een moderne Frederik Barbarossa, een tweede Karel V. Zou het niet interessant zijn als een telg van dit zelfde geslacht op den duur een dergelijke rol op zich zou nemen — of althans op de een of andere manier een krachtige invloed zou uitoefenen, of hij nu al dan niet persoonlijk de nieuwe Europese „Karel de Grote” zou zijn?

Zoals een waarnemer het eens stelde: „Otto von Habsburg is een man van alle tijden. En misschien is er een nieuwe tijd op komst”. □

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 1)

God had mij nu geroepen en zette mij aan zijn werk.

Zo werd ik in 1933 door Jezus Christus gebruikt om de moederkerk te stichten van de Worldwide Church of God. Ik lifte of liep door het land om diensten te houden in een plattelandschooltje met slechts één lokaal in een plaatsje dertien kilometer ten westen van de stad Eugene in de staat Oregon. Mijn enige paar schoenen had kapotte zolen. Bij wijze van grap zei ik wel eens: „Ik heb een kostuum voor elke dag van de week — dat wat ik nu aan heb”. Mijn vrouw droeg de afleggers van haar jongere zuster. Onze kinderen gingen hongerig naar school. Dat was in de jaren van de grote crisis, de zware, internationale economische depressie. Leden van de kerk hielden een collecte om mij aan een nieuw pak te helpen.

Maar God gebruikte me nu! Ik was begonnen met het organiseren van radio-uitzendingen, die me elke week twee-en-een-halve dollar aan zendtijd kostten. Dat geld kwam bijeen door geloof. Van dat moment af was alles wat geschiedde, het resultaat van levend geloof.

Op wonderbaarlijke wijze verhoorde God mijn vurige gebeden. Zieken, zelfs slachtoffers van kanker, werden genezen.

Geen enkele onderneming had ooit op nietiger schaal kunnen beginnen. Maar God zegende dit streven en het Werk groeide elk jaar met 30 procent — en dat 35 jaar lang.

In 1947 gebruikte God mij om Ambassador College te stichten, louter door geloof. De Kerk van God begon te groeien, krachtig en regelmatig. Ik moest me realiseren dat God in wezen met mij precies zo handelde als Hij met Job had gedaan. God stond Satan toe Job al zijn materieel bezit te ontnemen. Maar nadat Job vernederd was en tot bekering was gebracht, verdubbelde God zijn vroegere bezit en werd hij de machtigste en rijkste man in het Oosten.

Ook hadden mijn ervaringen in wezen veel weg van die van de apostel Paulus.

En thans, 46 jaar na het eerste begin van dit tijdperk van de ware Kerk van God, blijft de eeuwig levende

Christus mijn geloof nog altijd zwaar op de proef stellen.

Toen Gods Kerk — destijds Radio-kerk van God genaamd — begon te groeien, bracht God mij ertoe haar als rechtspersoon zodanig te organiseren dat ik persoonlijk nooit in staat zou zijn financieel voordeel uit haar groei te trekken.

Het is zeer de vraag of ook maar één andere instelling in de geschiedenis der mensheid zo nederig en nietig is begonnen. Wanneer God louter op eigen kracht iets onderneemt, dan is dat van meet af aan *groot*. Neem bijvoorbeeld de schepping van het heelal — de schepping van de aarde. Maar wanneer God iets onderneemt door middel van mensen, begint dat doorgaans, als bij het mosterdzaadje, uiterst klein en heel nederig, en het groeit naarmate het geestelijk karakter van de mens zich ontwikkelt.

Voor het begin van de Worldwide Church of God had ik een salaris van drie dollar per week van de hand gegeven. Mijn gezin en ik ontvingen toen we in dienst van God traden, bijna geen financiële steun. Het was inderdaad een Werk van geloof. In het volste vertrouwen rekende ik op God om in onze behoeften te voorzien. We betaalden in die tijd een maandhuur van 5 dollar. Ik moest \$2,50 per week aan het omroepstation betalen, d.w.z. vooruit, voor elke uitzending. God voorzag in alle behoeften zoals Hij dat had beloofd (Filipp. 4:19).

Er kwam een zondag dat we 's morgens zelfs die \$2,50 niet hadden. Mijn vrouw en ik knielden in gebed neer en vroegen God om hulp. Ik werd opgeschrikt doordat iemand aanklopte. Een man aan de voordeur zei: „Hier is mijn tiende” en ging haastig weer weg met de mededeling dat hij een afspraak had.

Een andere zondag had ik die \$2,50 weer niet. Maar nu klopte niemand aan. Toch ging ik vol vertrouwen naar de radiostudio. Onderweg gaf een man, die ik niet eens kende, mij het zo dringend nodige geld.

Zo zou ik nog veel meer verhalen kunnen doen.

Maar omdat ik werkelijk actief was geworden in Gods Werk — al moest dit uitsluitend met levend geloof geschieden —, hoefden we nooit honger te lijden, al moesten we het dikwijls met bonen en met het allergoedkoopste voedsel stellen. Van het

begin af was het een harde, financiële strijd. We zijn toen naar Eugene verhuisd, waar we voor \$7 in de maand een huis konden huren.

Na twee jaar werken was ik in staat een tweede radiozender in Portland in te schakelen, die \$10 per uitzending vroeg. Toen ik een keer voor de zondagmiddagdienst naar Portland ging, had ik de tien dollars die vooruit betaald moesten worden, niet eens. Ik stopte te Salem, Oregon, om een boterham te eten en bij die gelegenheid overhandigde iemand — ik weet niet meer wie het was — mij het benodigde geld.

Ik had toen nog altijd maar één pak en één paar schoenen, maar ik hoefde geen honger meer te lijden.

Toen ik nog maar 19 was, riep een multimiljonair me in zijn kantoor. Hij had me bij zijn onderneming in dienst genomen, een baan waarvoor ik veel met de trein zou moeten reizen. Nu wilde hij een jonge vent graag een goede raad geven.

„Wanneer je op reis bent, reis dan (als je het betalen kunt) altijd eerste klas. Logeer altijd in het beste hotel, al neem je daar maar de goedkoopste kamer. Dat brengt je in aanraking met het betere genre publiek en ieder mens met wie we in aanraking komen, beïnvloedt ons op de een of andere wijze.”

Maar als ik een nacht moest overblijven in Portland, of een jaar later in Seattle, dan kon ik me onmogelijk het beste hotel veroorloven en dus volstond ik met het op één of twee na beste. Nooit gaf ik meer uit dan mijn middelen toelieten.

In een artikel over de Worldwide Church of God schreef een journalist dat hij te weten was gekomen dat wanneer vorstelijke of andere hooggeplaatste personen ons in Pasadena bezochten, ik hen niet meenam naar MacDonald's of een andere doodeenvoudige eetgelegenheden, maar naar Perino's (het beste restaurant van Los Angeles). Maar vorstelijke personen zijn wat kwaliteit betreft aan het beste gewend en het zou werkelijk een belediging zijn met mensen van hun formaat naar een goedkoop restaurant te gaan. Als ik het zelf een paar dagen zonder voedsel zou moeten stellen om in staat te zijn zulke gasten naar een eersterangs gelegenheid te brengen waar ze aan gewend

zijn, dan zou ik me dat offer stellig getroosten.

Wat ik dan wel zou hebben gedaan als ik zelf op het goedkoopste adres aangewezen was en maar één paar schoenen en een sjofel pak had? Wel, in die tijd kreeg ik nooit bezoek van vorsten of VIP's. Waarschijnlijk had ik dan iets moeten verzinnen om niet met ze uit eten te hoeven gaan.

Als ik in de jaren 1920, '30 en '40 met de trein reisde, nam ik nooit een slaapcoupé en at gewoon in snackbar. Maar God heeft beloofd dat Hij in al onze behoeften zal voorzien en in deze tijd zijn er in het Werk van God bepaalde dingen noodzakelijk om God te kunnen dienen — en Hij voorziet dan in hetgeen er nodig is.

Ik heb me nooit aan extravagantie schuldig gemaakt. „Extravagantie” wordt in woordenboeken gedefinieerd als „de grenzen van het redelijke of noodzakelijke overschrijdend; uitermate of overdadig luxueus, overdreven of onredelijk hoog in prijs”. De beste kwaliteit van dingen mag duur zijn, maar nooit extravagant.

Laat ik wat dit betreft, hier wat actueel nieuws invlechten. Sommige van de afgescheidenen die dit civiele proces tegen Gods Kerk zijn begonnen, hebben nu het gerucht verspreid dat dit proces niet tegen mij of tegen de Kerk gaat, maar tegen de heer Stanley Rader. Daar is natuurlijk geen woord van waar, want ze hebben alles wat in hun vermogen lag in het werk gesteld om al de bezittingen van de Kerk over te nemen — om het ganse beheer van de Kerk over te dragen aan een door de rechtbank aangewezen gemachtigde. Ze hebben tegenover de pers verklaard dat het proces tegen ons is aangespannen omdat, aldus hun bewering, zowel de heer Rader als ik „jaarlijks miljoenen dollars uit de fondsen van de Kerk overhevelen”. Deze onbeheerste beschuldiging is zo volkomen onwaar dat ik haar niet eens de eer van een tegenspraak heb gegund. De leden van onze kerk hebben door hun loyaliteit, hun financiële steun en hun hartelijke brieven laten zien dat ze heel goed weten dat zoiets onmogelijk is.

Enkele dagen geleden is de heer Rader zelf naar de betreffende ambtenaren van het Openbaar Ministerie gegaan om hen van dit hardnekkige gerucht op de hoogte te stellen en

hun aan te bieden om, als ze de aanklachten tegen mij en de drie corporaties intrekken, hun op een zilveren schaal de volledige gegevens omtrent alle transacties waarbij hij betrokken is geweest, aan te bieden. Want zij weten heel goed dat hun beschuldigingen als zouden wij miljoenen dollars hebben gestolen, volslagen ongegrond zijn. Maar ze antwoordden dat ze het zich niet kunnen permitteren „hun gezicht te verliezen” door te erkennen dat juist *zij* het zijn die verkeerd handelen en niet wij. Ze zeggen dat zoiets hun „ontmanning” zou betekenen — om hun eigen woord te gebruiken. Nu zullen ze proberen mij goedkoper te laten wonen en eisen ze dat ik, als ik op reis ga, gebruik zal maken van derderangs accommodatie, e.d.

Ik zal ervoor zorgen dat hun goed duidelijk wordt gemaakt dat: 1) ik absoluut *niets* bezit behalve het huis in Tucson, in de staat Arizona, waar mijn vrouw en ik thans zolang wonen tot het voor mij weer veilig is opnieuw mijn intrek te nemen in de woning op het terrein van het college in Pasadena waar ik 13 jaar heb gewoond en die eigendom is van het College; en 2) het huis in Pasadena met de hele inventaris eigendom is van Ambassador College en het de Kerk of het college slechts \$17.500 heeft gekost.

Alleen al de aankoop van dat huis is een voorbeeld van hoe God ons in zijn Werk heeft gezegend. Ziehier een uiteenzetting van de omstandigheden waaronder het college het in zijn bezit kreeg.

Dr. Hal Lisman en zijn vrouw wilden van San Pedro naar Pasadena verhuizen. Ze wilden beslist dit huis hebben, dat zoals ze zeiden, voor \$37.500 te koop was, wat in die tijd een koopje was. Ze boden aan \$10.000 ineens te betalen. We kwamen overeen dat \$5000 van deze gestorte som vijf jaar huur zou dekken en dat de overige \$5000 van de inkomstenbelasting kon worden afgetrokken als gift aan het college. Na die vijf jaar betaalden ze andermaal \$10.000 voor nog eens vijf jaar huur. Toen dr. Lisman overleed, nam mevr. Lisman acht meisjesstudenten in huis. Maar de burens klaagden dat dit geen buurt was voor pensions en we moesten de meisjesstudenten daar weghalen. Mevr. Lisman vond nu

echter het huis te groot voor haar alleen.

Zo gebeurde het dat ik besloot om er te gaan wonen. Omdat de Lismans \$20.000 van de \$37.500 hadden betaald, hoefde het college nog maar \$17.500 bij te passen. Er moest het nodige aan het pand worden gerepareerd, wat we met eigen personeel deden.

Ik woonde daar met mijn vrouw Loma de laatste twee jaar voor haar dood. In de nacht van haar overlijden zei ik tegen mijn zoon Garner Ted dat ik voornemens was een kleine flat te betrekken en niet wist wat ik met dit grote huis aan moest.

„Pa,” zei Ted, „geen ander dan u zou hier kunnen wonen. Als u mijn mening vraagt, dan zeg ik dat we er een sociaal centrum voor studenten van moeten maken.”

Ik was 't volkomen met hem eens; dit was de enige manier om het te gebruiken. Maar toen rees het plan alle oudstejaarsstudenten elk jaar — verdeeld in kleine groepen en over het hele jaar verspreid — uit te nodigen voor een officieel diner met mij in mijn woning. En als dat doorging, vond ik, was het toch maar beter dat ik daar bleef wonen. Vandaag de dag zullen vele voormalige studenten u vertellen dat die officiële diners die ze meemaakten, de gedenkwaardigste gebeurtenis uit hun vierjarige studietijd vormden. Die woning heeft nu bij de ingang een bronzen bord, dat vermeldt: „PRIVÉ — Studentencentrum”. Dus mochten de ambtenaren van het Openbaar Ministerie beslissen dat ik elders moet gaan wonen, wat moet er dan van dat studentencentrum terechtkomen?

Tot degenen die in dat huis te gast waren, behoren Koning Leopold III en zijn gezin, rechter Nagendra Singh (India's vertegenwoordiger bij het Hof van Internationale Justitie in Den Haag) en zijn vrouw, dr. Franz Josef Strauss (wel eens „de sterke man van Europa” genoemd) en zijn vrouw, de rector-magnificus van de universiteit van Tokio en zijn vrouw, gezagdragers van de staat Israël en vele anderen. Ook Gloria Swanson was onze gast, de stralendste filmster uit de dagen van de stomme film (ze hield een voordracht in het college).

Het is natuurlijk zo, dat mochten de ambtenaren van het O.M. en de leden van de rechtbank eisen dat ik

naar een derde- of vierderangs krot verhuis, dat heus geen nieuwe ervaring voor me zal zijn. Ik heb jarenlang in heel wat armoediger omstandigheden moeten leven dan de meeste van onze mensen, en ik zou me in zo'n situatie stellig wel weer thuisvoelen.

Dikwijls vraag ik me af waarom als filmsterren extravagant leven, zoiets van hen wordt verwacht. En toch presteren zulke mensen maar weinig meer dan dat ze mensen vermaken. Maar als de dienaar van de levende God vele duizenden mensen het evangelie brengt en velen tot het eeuwige leven leidt, dan zijn er mensen die van hem verwachten dat hij als een zwerver of pauper leeft.

Hoe leefde Jezus? We weten daar maar weinig van, maar er zijn bewijzen dat Hij zijn eigen woning bezat in de plaats Kapernaüm. Hij droeg een kledingstuk van zeer goede kwaliteit was, want het was zonder naad geweven. Zelfs Jezus werd beschuldigd van „extravagantie” toen een vrouw zijn voeten waste met een kostbare olie. Jezus berispte toen degenen die daar wat van te zeggen hadden.

Ik weet wat het is arm te zijn. Ik weet wat het is honger te moeten lijden omdat er geen geld voor eten is. Ik heb zo zuinig geleefd als mijn positie in de dienst van God dat toeliet. En ik ben bereid dat weer te doen. Maar ik geloof niet dat de levende Jezus Christus dat thans opnieuw van mij verlangt. In het Koninkrijk Gods zullen geen paupers, zwervers of armlastigen zijn. Onze God heeft iets beters voor ons in petto.

Sinds mijn bekering tracht ik nu al tweeënvijftig jaar lang eenvoudig te leven, zonder overdaad, en al die jaren heb ik mijn best gedaan elke cent van Gods tienden zo nuttig mogelijk voor zijn Werk te besteden. Elke dollar, of pond sterling, frank of gulden wordt beter en nuttiger besteed dan in welke andere organisatie ter wereld ook — omdat Jezus Christus aan het hoofd van dit Werk staat en het leidt!

Dit is geen mensenwerk, maar het werk van de levende God! Ambtenaren van het Openbaar Ministerie en rechters die geen volgelingen van Jezus zijn, zullen *niet* over dit kostbare Werk van de Levende God beslissen, noch het uitvoeren! □

FRANZ JOSEF STRAUSS

(Vervolg van pagina 6)

tal eredoctoraten) zijn wereldreizen, die door zijn ambtsperiode waren onderbroken. Onder anderen maakte hij reizen naar Israël, Zuid-Afrika, China en Zuid-Amerika. In sommige van deze gebieden is hij diverse malen geweest.

In april 1970 bezocht Strauss op een van zijn vele bezoeken aan de Verenigde Staten de campus van Ambassador College in Pasadena, in Californië. Tijdens zijn tweedaagse bezoek sprak hij de studenten toe (hij spreekt vloeiend Engels en Frans) en werd geïnterviewd door het televisieprogramma *The World Tomorrow*. Hij was de eregast aan een diner ten huize van hoofdredacteur Herbert W. Armstrong. (De heer Armstrong zei later over Strauss' bezoek: „Aan het eind van de eerste dag merkte hij op dat hij zojuist de gelukkigste dag van zijn leven had beleefd. De vreedzame sfeer en de blijmoedigheid hier werken aanstekelijk. Dr. Strauss nam het gretig in zich op. Hij zei: 'We zouden in Europa ook zo'n Ambassador College moeten hebben.'”)

Pleitbezorger van een Verenigd Europa

In de televisiestudio's van *The World Tomorrow* legde Strauss op 2 april 1970 nog weer eens de nadruk op een thema waarmee hij zich in zijn hele loopbaan heeft beziggehouden — de vanuit zijn zienswijze dringende behoefte aan een sterk verenigd Europa. Gevraagd waarom een verenigd Europa onontbeerlijk was voor een vrije wereld, antwoordde hij: „Een verenigd Europa is nu belangrijker voor de vrije wereld dan ooit... Er hebben zich grootmachten gegrondvest: de Verenigde Staten van Amerika, Rusland, de Sovjetunie, Japan. Ik geloof dat de kleine en middelgrote Europese staten niet langer op kunnen tegen alles wat de toekomst van ons allen verlangt...

Daarom hebben mijn politieke vrienden en ik jarenlang gepleit voor een verenigd Europa... wij hebben een sterk Europa nodig, een aantrekkelijk Europa, een Europa met een fascinerende culturele, economische en financiële macht, en een Europa dat tevens in staat, gereed en bereid is

een groter deel van de last van de Atlantische verdediging op zich te nemen...”

Europese atoomverdediging

Drie jaar later, op 8 mei 1973, benadrukte dr. Strauss hetzelfde thema opnieuw voor de camera's van *The World Tomorrow*, ditmaal in Duitsland: „Wij moeten de eenheid van West-Europa tot stand brengen voordat de Sovjetvisie van dat Europa van morgen tot werkelijkheid wordt. Die visie is die van een Europa dat vrij is van Amerikanen en dat door Moskou gedomineerd wordt, zonder dat er een Europese eenheid bestaat.”

Hij zag Amerika afglijden.

Sedert deze interviews heeft er zich op het wereldtoneel natuurlijk van alles afgespeeld. De Amerikaanse helft van de „dubbele zuilen” van het Atlantisch Verbond moest zowel een vernederende militaire nederlaag in Vietnam incasseren als een verlamming van het hoogste regeringsgezag als gevolg van de Watergate-episode. Sedertdien heeft de Sovjetunie haar positie in de hele wereld versterkt zonder dat Washington er ook maar iets tegen kon doen. Maar het ergste van alles is dat de Verenigde Staten zich in een ernstige crisis van het leiderschap bevinden. Als nasleep van de nog maar kort achter ons liggende chaos in Washington — in het bijzonder het nog nooit eerder voorgekomen gedwongen ontslag in juli jl. van president Carters gehele kabinet — is het Amerikaanse prestige tot een nieuw dieptepunt gedaald, zoals weerspiegeld werd in het omhoogschieten van de goudprijs.

Vooraanstaande Europeanen — en zonder twijfel ook Strauss — hebben weinig vertrouwen dat Amerika zijn op een nachtmerrie lijkend energiedilemma zal oplossen of genoeg vertrouwen zal weten te herwinnen om zijn leiderschap van de niet-communistische wereld weer op zich te nemen. De idyllische „Amerikaanse droom” die vele Europeanen onder de bekoring van de Verenigde Staten bracht, is uit. Om dat tot uitdrukking te brengen toonde een recente buitenomslag van *Der Spiegel* onlangs een spotprent van een boerse president Carter, staande op een leeg olievat voor een bord met het opschrift U.S.A. LAND VAN ONBEGRENSDE MOGELIJKHEDEN. De sip kijkende president werd afgebeeld ter-

wijl hij bezig was de ON VAN ONBEGRENSDE weg te schilderen.

Noodzaak van nucleaire defensie

Franz Josef Strauss heeft zonder ophouden gewezen op de Sovjetbedreiging — en op de noodzaak voor Europa om op den duur zeggenschap te krijgen over een eigen nucleaire macht. „Strauss”, aldus de *Sunday Telegraph* van 9 juli 1979, „heeft een afschuwelijk visioen dat ook zijn veelvuldige bezoeken aan Peking niet weg hebben kunnen nemen — n.l. dat van een westerse wereld die bezig is zich voortdurend verder te verzwakken door je reinste apathie, onenigheid en materialisme, om uiteindelijk als een rotte appel in handen van het Kremlin te vallen”.

„Als Duits bondskanselier”, aldus vervolgde de *Sunday Telegraph*, „zal hij zich inzetten voor een hardere en nuchterder kijk op ontspanning: een versterking van de NAVO-defensie en een veel sterkere Europese inbreng in dat verbond, waaronder een nieuw Europees nucleair profiel”.

Een Duitse regering met Strauss aan het roer zou, zoals hij heeft aangekondigd, „ook een Afrika-politiek voeren die meer in overeenstemming zou zijn met de werkelijke Duitse belangen”.

Deze belangen brengen naar zijn opvatting niet mee dat de gematigde krachten in zuidelijk Afrika moeten worden bestreden en dat de Marxistische revolutionairen te vriend moeten worden gehouden. Wat voor West-Duitsland van levensbelang is, is de ongestoorde toegang tot de minerale rijkdommen van het Afrikaanse subcontinent en de bescherming van de strategische Kaaproute.

Dramatische campagne

De Westduitse verkiezingsstrijd belooft een der opwindendste politieke veldslagen in de naoorlogse geschiedenis te worden: de populaire, geestige, vertrouwen uitstralende kanselier Schmidt tegen zijn Beierse uitdager, die als een der meest dynamische „voor-de-vuist-weg-sprekers” van de moderne tijd wordt beschouwd. In haar recente commentaar op Strauss' beruchte „gebrek aan oratorische zelfbeheersing” merkte de Londense *Financial Times* het volgende op: „Een goed op gang zijnde Strauss is een wonder van spreekvaardigheid; hij strooit zijn ironische beledigingen als granaatsplinters onder zijn tegenstan-



REGERINGSLEIDERS van de zeven vooraanstaande industriële naties uit de vrije wereld tijdens de jaarlijkse topconferentie in juni 1979 die deze keer in Tokio werd gehouden. Rond de tafel volgens de wijzers van de klok vanaf links onder: Premier Helmut Schmidt van West-Duitsland; premier Masayoshi Ohira van Japan; premier Giulio Andreotti van Italië; premier Margaret Thatcher van Engeland; president Valery Giscard d'Estaing van Frankrijk; president Carter van de Verenigde Staten; en premier Joe Clark van Canada. De inflatie en stijgende olieprijsen zetten de internationale economische samenwerking onder ernstige druk.

ders rond, die te geschokt zijn om hem snel van repliek te kunnen dienen". (De woordenstroom van de heer Strauss omvat volgens berekeningen van de Bondsdag 311 lettergrepen per 20 seconden, tegenover een parlementair gemiddelde van 288).

„Opwindend” is mogelijk een te milde term om de komende campagne te beschrijven. *Die Zeit* voorspelt dat de veldslag tussen Strauss en Schmidt „een genadeloze confrontatie” zal worden. De *Neue Ruhr Zeitung* zegt over de CDU/CSU en haar nieuwe vaandeldrager: „Haar nieuwe matador zal haar voor de Bondsdagverkiezingen van 1980 in het gareel brengen, en haar een campagne van de uiterste hardnekkigheid laten voeren”.

In feite is de eerste ronde van deze politieke kloppartij al begonnen. In een spectaculair gebaar bracht de belijdend lutherse kanselier Schmidt op 9 juli jl. in het Vaticaan een bezoek aan paus Johannes Paulus II. Het was een opgelegde poging om de steun van

het Vaticaan te krijgen voor zijn sociaal-democratische partij. (De Vaticaanse sympathieën hebben traditioneel altijd gelegen bij de christen-democratische partijen van West-Europa, die hun oorsprong ontleen aan de Vaticaanse politiek om in de eerste jaren na de Tweede Wereldoorlog de dreigende communistische vloedgolf in te dammen.

Een van de punten die bij deze campagne zeker naar voren zal komen, is de kwestie van West-Duitslands militaire verdediging. De Sovjetunie, die een hoge dunk heeft van de Duitse krijgsmacht, de Bundeswehr, — wenst bij de in Wenen gevoerde Oost-West besprekingen tot wederzijdse bewapeningsbeperking, over een belangrijke verkleining van haar omvang te onderhandelen. En toen kanselier Schmidt onlangs op weg naar Tokio ook een kort bezoek aan Moskou bracht, verklaarde hij zich bereid een aanmerkelijke besnoeiing te overwegen.

Strauss, die meer dan wie ook ge-

rechtigd is zich de feitelijke architect van de *Bundeswehr* te noemen, zal zeker niet aarzelen zijn opinie over dit onderwerp en over andere problemen luid en duidelijk kenbaar te maken!

Van nu tot oktober 1980 zullen de lezers er goed aan doen niet alleen de verkiezingscampagne in de Verenigde Staten op de voet te volgen, maar ook de misschien nog opwindender campagne in West-Duitsland. Zoals *The Plain Truth* in september 1968 schreef: „Voor veel mensen — speciaal voor de Beieren — schijnt Strauss de man van de juiste antwoorden. Hij is snel en volhardend, weet knopen verrassend door te hakken en is zonder twijfel een krachtfiguur. Hij krijgt de dingen voor elkaar. Hij is omgeven door een aureool van gezag — een mysterieuze uitstraling die geen mens kan loochenen, of men hem nu graag mag of niet. De toekomst zal uitwijzen waarheen die kracht Duitsland zal voeren.” □

Bent u eenzaam? Vermoeid van de worsteling met financiële of huwelijksproblemen? Wilde u dat u iemand had om mee te praten? Misschien kunnen wij helpen. De Worldwide Church of God heeft een raadsman in uw regio die bereid en in staat is u zijn oor te lenen. Hij kan u vertrouwelijk en met geduld en discretie een klankbord verschaffen wanneer u dat het hardst nodig heeft. Hij kan u bemoedigen, uw vragen over de bijbel beantwoorden en u laten weten wanneer de Worldwide Church of God bij u in de buurt een bijeenkomst heeft. (En dat is de ware plaats om honderden vriendelijke mensen te ontmoeten die zich geheel voor u openstellen — mensen zoals u, die uw hoop en uw verwachtingen met u delen — mensen die wel eens de beste vrienden zouden kunnen blijken die u ooit heeft gehad). Dus of u nu vertrouwelijke raad nodig heeft of alleen maar wilt weten waar u blijmoedige, meelevende mensen kunt treffen, schrijf dan aan Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland). Er zijn geen kosten aan verbonden — wij zijn er om u te helpen.

Misschien kunnen wij helpen



BESTAAT GOD?

Kan het bestaan van God door het rationele verstand worden bewezen? Is er wel een tastbaar bewijs dat een Opperwezen in het heelal aan de touwtjes trekt? Alle religies hebben als fundamentele veronderstelling het geloof in het bestaan van een godheid — maar op welke basis stoelt dit geloof? Is het ouderwetse bijgelovigheid om in God te geloven? Over deze vragen heeft iedere

menselijke generatie zich het hoofd gebroken. Ons gratis boekje *Bestaat God?* voorziet in een solide basis om in het bestaan van een goddelijke Schepper te geloven. Vraag uw gratis exemplaar bij ons aan.

BESTAAT
GOD?

VERZOEK OM LECTUUR ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

Zend mij de volgende lectuur _____

Adreswijziging: _____

Nieuwe abonnee:
Schrijf hieronder het nieuwe adres

Naam _____

Adres _____

Plaats/Land _____

Knip uit en zend dit samen
met het adresstrookje
naar.

De Echte Waarheid
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)